

Slyšel jsem, ale teď vidím

1 Můžete se posadit. Je to dobré být tady znovu dnes večer. Jsem vděčný, že máme znovu příležitost, abychom sloužili Pánu. A potom, co jsem vás *tady* minulý večer držel tak dlouho, cítím, že by to nebylo férové, kdybych vás *tu* znovu držel tak dlouho dnes večer.

2 Byl jsem tam vzadu a poslouchal jsem jednoho našeho spolupracujícího bratra v Pánu, který právě přijel z Indiany a je rozrušený zvláštním snem. On ještě nikdy ve svém životě ve Shreveportu nebyl, ale jednou v noci se mu zdálo, že přijel do Shreveportu, ale ne svým autem. A přijel s... přišel někam do nějakého sboru, kde jsem kázal. A řekl, že potom, co jsem kázal a modlil se za lidi, že jsem pověděl: „Něco se stane.“ Řekl, že druhý den tam přišel znovu. A řekl, že věděl, jak ta budova vypadá. Pověděl, že tam naproti přes ulici byla městská posluchárna, ale oni do té posluchárny vůbec nešli. Řekl, že to bylo na této straně, v kamenné budově, která měla vedlejší křídlo a ta budova byla uspořádána úplně jako tato. A ten chlapec mívá sny. Já jsem jeho sny viděl a vím, že jsou pravdivé.

3 A řekl, že potom poslední večer jsem hovořil a modlil se za nemocné a řekl jsem: „Něco se stane,“ a zaznělo to jako úder hromu. A pověděl, že lidé začali křičet. A řekl, že když ten hrom se začal vzdalovat, řekl, že vydal hlas a začal mluvit. A když ten hovor pokračoval, že přes tyto okenní mříže, ta okna tady nahoře, dovnitř sestoupila Boží sláva ve formě ohnivého sloupu. On ho ještě nikdy neviděl. Slyšel, jak o tom mluvíme, ale sám ho ještě nikdy neviděl. A řekl, že tady to bylo, přišlo to takhle těmi okny nahoře a zformovalo to to světlo, jaké vidíte na tom obrázku, přímo tady nad obecnstvem. Ale řekl, že tu něco dunělo. A řekl, že já jsem stál a pověděl jsem: „Tohle je Bůh Jahve.“

2. Mojžíšova 20:19

4 A řekl, že si vzpomněl, když o tom přemýšlel, jak Mojžíš povolal... vyvedl ten lid z Egypta a oni řekli: „Ať mluví Mojžíš a ne Bůh, abychom nezemřeli.“

5 Řekl, že všichni leželi na zemi se zvednutýma rukama a křičeli. A řekl, že on křičel také: „Pane Bože, miluji Tě! Miluji Tě!“ A jeho žena s ním zatřásla a probudila ho.

6 Zrovna ho vidím, jak teď prochází uličkou; bratr Jackson, bývalý metodistický kazatel. A on byl tak rozrušený, že sem přijel. A řekl, že

když sem vešel, že byl tak ohromený, že to bylo přesně takové, jak to viděl ve snu. Nevím, co to má znamenat. Pán to přede mnou zamlčel. Ale něco se může stát, když vidím, že bratru Jacksonovi se o tom zdálo a já ho znám jako čestného opravdového muže, Božího služebníka.

⁷ A já vím, že on míval sny a přicházel za mnou. A Pán mi dával výklad; bude to prostě přesně tak. Jednou se to dokonce týkalo mého odjezdu do Arizony, měl o tom sen.

⁸ A on je velice rozrušený. Je tu se svou ženou, vzal ji s sebou. Ona se má co nevidět stát matkou a jediný způsob, aby se sem dostal, bylo letadlo. A on na to neměl ani halíř, aby sem přijel, ale někdo mu ty peníze dal. A tak, všechno se to vyvíjelo tak trochu záhadně, a tak něco by se mohlo stát. V to doufáme. Ještě nevíme, co má Pán pro nás připraveno.

⁹ No, jsme Pánu vděční, že žijeme v takovém dni, v jakém žijeme, těsně před příchodem Ježíše. Jak jsem již dříve řekl, je to největší čas v celých dějinách. Raději bych žil na zemi právě teď než kdykoliv jindy.

¹⁰ Vidím tu znovu dnes večer před sebou svého dobrého přítele, bratra Daucha. Zmínil jsem se o něm dnes ráno v posluchárně. Bratru Dauchovi je dnes devadesát tři let, jak požehnaný věk. On přispívá svým dlouhým věkem ke slávě a zvelebení Boha; dnes má devadesát tři let. Vše nejlepší k narozeninám, můj bratře! A já vím, že všude v celé zemi, kde nás dnes večer poslouchají, oni také bratru Billy Dauchovi přejí vše nejlepší k narozeninám. Je to osobní přítel Orala Robertse a mnoha jiných a pomohl tolika lidem na cestě Evangelia i v jiných záležitostech. Je to náš velký přítel.

¹¹ Jsem rád, že tu mohu vidět bratra Manna, je to další metodistický kazatel, spasený a pokřtěný Duchem svatým, a ve jménu Ježíše Krista, který tu sedí. On je také jedním z našich spolupracujících z Indiany. A poznávám, že tady vedle něj sedí bratr Hickerson, jeden z našich diakonů z Jeffersonville, z Indiany (oni tam dnes večer *také* poslouchají). A dozvěděl jsem se, že je tady někde také bratr Wheeler, další z našich diakonů. Ještě jsem ho nezahlédl. Někdo tím směrem ukazuje prstem a já ho za chvíli uvidím. Sedí tamhle, tam dál na pravé straně, ano.

Bratře Banksi Woode, pokud dnes večer posloucháš, tvůj bratr tady byl včera večer. Viděl jsem, když jsem odcházel, bratra Lyla. Je to svědek Jehovův. Obrátila se celá skupina. Lyle byl přiveden následkem vidění od Pána.

¹² Lyle tam toho dne seděl ve člunu, když den předtím mu bylo řečeno, že se stane něco souvisejícího se vzkříšením k životu. On byl také skutečným svědkem Jehovovým! Ale toho rána, když tam seděl a chytal ryby a chytil... No, on měl velký háček (ten kentucký způsob, víte)... velký háček a spolkla ho malá rybka. A on jí prostě vytrhnul žábry, vnitřnosti a všechno; a hodil ji do vody (byl to malý drobounký okounek) a řekl: „No, kamaráde, to byla tvoje poslední plavba.“ Trošku sebou škubla ve vodě a lekla a vítr ji odvál mezi nějaké lekníny.

¹³ A den předtím, když jsme seděli, jsem řekl: „Duch svatý mi říká, že proběhne vzkříšení nějakého malého stvoření. Možná se bude jednat o kotě, když se vrátím domů, protože právě...”

¹⁴ Když jsme se snažili nakopat nějakou návnadu na ryby, bratr Wood a já, on nás dnes večer poslouchá, moje malá holčička (která je teď mladou ženou a sedí tady, je zasnoubená s tímhle vysokým hubeným vojákem — to je on), ona přišla a řekla: „Tati,“ ona a ta druhá holčička, řekly... No, každý může mít takového mazlíčka, jakého chce, ale já opravdu nemám rád kočky, a tak ona... ani žádný Branham. A tak my... řekla: „Ó, tatínku, my jsme našli chudáka starou kočku. Musela něco sežrat, někdo ji otrávil, protože je celá nafouklá.“ Řekla: „Tatínku, ona zanedlouho pojde. Můžeme vzít nějakou krabici a několik dnů si ji nechat?“

¹⁵ Řekl jsem: „Ukažte mi ji.“ Ony šly a tu kočku přinesly. A já jsem hned viděl, co se stane, a tak jsme ji dali do krabice. A druhý den ráno měla sedm nebo osm koťat, víte. A můj malý chlapec Joe vzal jedno z nich a zmáčknu ho a pustil ho na zem; byl to takový mrňousek, a ono tam leželo a svíjelo se, on ho zkrátka zabil.

¹⁶ A já jsem řekl bratru Lyleovi, jeho bratrovi, řekl jsem: „Víš, může se jednat o to, že bude vzkříšeno to malé kotě, jak jsme to už viděli, že Pán takové věci dělá.“

¹⁷ Bratr Lyle, on byl v těch věcech nováček. Duch svatý mu právě řekl, že byl ženatý, a to co udělal, a o těch špatných věcech, které udělal, o těch věcech, kterých se dopustil. No, on si myslel, že mi o těch věcech řekl bratr Banks. Ale když to opravdu vyšlo najevo a bylo mu řečeno, co udělal minulou noc, to na něj bylo přespříliš. Nemohl to pochopit.

¹⁸ Potom druhý den ráno... Potom co jsme chytali celou noc na malou rybku, některé jsme chytali na návnadu. A on tu malou rybku prostě hodil do vody, ona sebou škubla a bylo po ní. Asi po půl hodině,

když jsme tam seděli... řekl jsem: „Bratře Lyle, ty jsi tu rybku nechal, aby ten háček spolkla a dostal se jí až do žaludku. Rozumíš?“ Řekl jsem: „Vezmi tady ten vlasec, nahod', tu návnadu tam dej takhle a jen co se jí dotkne,“ řekl jsem, „musíš ho přidržet a pak zasekni, ona ho takhle celý nespolkne. Přece umíš chytat ryby.“

19 On řekl: „Dobře...“ Měl namotaný silný vlasec, řekl: „My to děláme takhle,“ něco v tom smyslu.

20 A přibližně v té době jsem uslyšel, že se něco blíží z vrcholku hory, která tam byla, nějaký větrný vír, kroužil dokola a dokola. Takhle to tam sestoupilo a Duch Boží sestoupil nad ten člun a řekl: „Vstaň!“ Řekl: „Promluv k té mrtvé rybě. Řekni: ‚Vracím ti život.‘“

21 A ta malá rybka tam už ležela asi půl hodiny, a v ústech a žábách měla vnitřnosti. Řekl jsem: „Malá rybko, Ježíš Kristus ti vrací život. Žij, ve jménu Ježíše Krista.“ A ona se rychle obrátila zpět do normální polohy a odplula tak rychle, jak jen mohla.

22 Bratře Lyle, jsi tady někde? Včera jsem tě viděl. Nevím, jestli jsi uvnitř nebo venku, nebo kde jsi, zvedni ruku, jestli tě dokážu vidět. [Někdo ve shromáždění říká: „Je na balkoně.“] Co říkáš? Na bal... Ó, ano, tamhle nahoře na balkoně, tam vzadu přes ta okna. To je ten muž, svědek Jehovův.

23 On řekl: „Bratře Branham?“ On byl celý vzrušený, řekl: „Ach, je nám — je nám tady dobře, že ano?“ Řekl: „Ach — ach, myslíš, že jsem tím byl míněn já, že — že — že já jsem řekl té malé rybce: ‚To byla tvoje poslední plavba?‘“ Řekl: „Že — že — že to má nějaký význam pro mě?“

24 Řekl jsem: „Ne, ne, to je jenom potvrzení.“ On z toho byl úplně bez sebe.

25 Tedy, my cestujeme a vy vidíte, že se takové věci dějí, a uvědomujeme si... No, jen přemýšlejte, na co to mělo poukázat? Měl jsem na svém modlitebním seznamu mnoho dětí trpících na křeče, abych se za ně modlil, ale když přišlo toto vidění, týkalo se to malé rybky asi takhle velké, asi pět nebo osm centimetrů. Vypadalo to, že ten háček je tak velký jako ta rybka. Ale co to bylo? Bylo to proto, aby vám bylo ukázáno, že Bůh se dívá také na ty nepatrné věci.

Marek 11:14, 21

26 Jednoho dne, když malomocní leželi všude v celé zemi, On použil svou moc a proklel strom. A on začal usychat, zatímco tam všude leželi lidé, kteří tu uzdravující moc potřebovali. Ale vidíte, On

chtěl ukázat, že je Bohem nade vším, ať je to malé, ať je to velké, ať je to cokoliv. On je stále Bohem nade všemi věcmi, nad celým stvořením. A tak my Ho milujeme, protože... To nám dává poznat, že jestliže On jeví zájem o to, aby promluvil Slovo života k malé bezvýznamné rybce, která tam půl hodiny ležela mrtvá ve vodě, tak může samozřejmě jednoho dne promluvit život ke svým dětem. Nezáleží na tom, jestli z vašeho těla nezůstane nic víc než lžíce prachu, On promluví, a my mu jednoho dne odpovíme. On je Bohem, který se zajímá o všechno, o všechno co děláme, o vše co říkáme, o všechno. On o to jeví zájem.

Skloňme teď všude naše hlavy.

27 Zajímalo by mě teď, předtím než se budeme modlit, jestli tu dnes večer je někdo, kdo se zajímá o Něj; ale nezajistil sis ještě do té druhé země, ve které Ho uvidíme, rezervaci. Víte, tam nemůžete vejít bez rezervace. Pokud ji ještě nemáte, ale chtěli byste teď být vzpomenu ti v modlitbě, aby mezi tebou a Bohem bylo dnes večer všechno dáno do pořádku, nezvedl bys svou ruku? Jen řekni: „Vzpomeň na mne, Pane.“ Dovol Mu, ať vidí tvou ruku. Bože, vyslyš.

28 Nebeský Otče, když tu dnes večer stojíme mezi živými a mrtvými; a tyto věci, které se v těchto dnech dějí, jsou záhadné, jistěže jsou záhadné; ale Bože, Ty víš, jestli je to pravda nebo ne, Ty jsi svrchovaný Soudce nebe a země. A my toto říkáme, Pane, jen abychom lidi povzbudili (některými z těch věcí, které jsi nám ukázal), aby mohli být povzbuzeni, aby Tě milovali a věřili Ti a sloužili Ti, a aby si uvědomili, že bez ohledu na to, jak malý skutek to je, dobrý nebo zlý, Ty to vidíš. Prosím, drahý Bože, abys dnes večer požehnal každou ruku, a tu duši a ducha, který tu ruku motivoval, aby se zvedla nahoru. Prosím, Bože, aby toto byl ten večer, kdy bude zajištěna jejich rezervace do té země tam za řekou. Dej to.

29 Uzdrav nemocné a postižené, Pane, jak tady, tak po celé zemi, všude kam se dostává toto vysílání přes telefon. Požehnej tam ty, kteří nejsou spaseni, všude, od Kalifornie až po New York, od Kanady až po Mexiko. Dej, Pane, aby každá osoba, která se dnes večer ocitne v dosahu našeho hlasu, byla spasena ze svých hříchů, uzdravena ze svých nemocí, kvůli Tvé Božské přítomnosti.

Joel 2:28; Skutky 2:17

30 A tady náš bratr Jackson, který sem přiletěl těch celých tisíc kilometrů, aby tu byl, protože něco zvláště vzrušilo jeho srdce; „A budou mít sny a vidět vidění.“ Drahý Bože, Tys to přede mnou utajil, to, co to znamená; já to nevím. Ale jestli nás navštívíš, Pane, připrav

teď naše srdce na Tvé navštívení, abychom mohli být v očekávání. Nevíme, co uděláš, nevíme, jestli jsi skrze tento sen zaslíbil, že nás navštívíš; nevíme. Ale my se jednoduše na ty věci odvoláváme, abychom pochopili, že Ty jsi zaslíbil svůj lid navštívit, a prosíme, aby ses Ty sám tady pro nás stal skutečným. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

³¹ Tedy, dnes večer, potom co jsem vás minulý večer i dnes ráno držel tak dlouho, začínám být trochu ochraptělý. Mám přičesek, dávám si ho sem na místo, kde nemám vlasy, když kážu, ale tentokrát jsem si ho zapomněl. A tenhle vzduch, který vane tady z těchto oken, začíná způsobovat, že trochu chraptím. Kdysi jsem... jinak bych ta shromáždění musel ukončit, ale od té doby, co ho mám, tak mě to už netrápí, prostě pokračuju dál. Ale zapomněl jsem si ho, a to je... A tak už to trochu cítím, a tak si budu cenit vašich modliteb. A teď máme každý den dvě bohoslužby, které jsou... a to vyžaduje... Víte, když už máte spoustu kilometrů za sebou, pak to poznáte.

³² A teď vám lidem v Kalifornii a tam v Arizoně, všichni posíláme pozdravy do celého národa. Bratru Leovi a té skupině, která očekává na Pána tam v Prescottu, *a těm* kteří tam jsou teď pozváni, a všem vám lidem z okolí Phoenixu — za týden bychom měli být v Yumě na banketu. Oni tam už vyprodali všechny lístky a získali větší posluchárnu a nejsou schopni tam všechny ty lidi umístit. A tak všichni přijďte brzy, abyste se dostali dovnitř. A pak odtamtud pojedeme dál do Los Angeles, na další pondělí... další neděli, neděli večer. A tak očekáváme, že vás tam všechny uvidíme. Ať na vás všech spočinou bohatá Boží požehnání.

³³ Vám v New Yorku a vám v okolí Ohia a na různých místech, zanedlouho bych chtěl kázat poselství o Hadově stezce (šelma na začátku a šelma na konci) v modlitebně. Billy vám ohledně toho pošle zprávu, kdy o tom budeme hovořit, protože to udělám v modlitebně, protože to potrvá minimálně čtyři hodiny nebo i víc.

³⁴ A tak teď... chci, abyste vy tady, tady a kdekoliv jste, abyste si teď otevřeli knihu Joba. Je to velice zvláštní kniha pro kázání, ale chci *odtamtud* pro tuto chvíli vzít pouze několik poznámek.

³⁵ A pak, zítra ráno, tady v modlitebně, budeme mít bohoslužbu nedělní školy... V kolik začneme? O půl desáté. A tak zítra ráno budu mít tu výsadu tady hovořit znovu. A pokud Pán bude chtít, chci hovořit na téma... pokud bude chtít, abych vám ukázal to, co jsem dnes odpoledne studoval, že existuje pouze jediné místo, na němž se Bůh

setkává se ctitelem. Jenom... A mohu vám říct, o jaké místo se jedná, a jak se to místo jmenuje, kde se Bůh setká se ctitelem.

³⁶ A pak, zítra večer vás poprosím o laskavost, ohledně uzdravovací bohoslužby. Chci mít starodávnou bohoslužbu s uzdravením. A dá-li Pán, chtěl bych hovořit na téma, které mě dnes znepokojilo, když jsem hovořil s bratrem Moorem a s dalšími vzácnými bratry. Diskutovali jsme o místech Písma. A jak milé to bylo s těmi bratry být. Bylo to jako za dávných časů. A on řekl: „Víš co, bratře Branhamo, ze všech kázání, která jsi tady ve Shreveportu pro nás kázal, Beránek a holubice bylo jedním z těch nejvýjimečnějších poselství, které jsi kdy tady ve Shreveportu přinesl.“ Řekl: „Řekl bych, že ze všech vysilujících kázání k dnešnímu dni nikdy nebudeš mít takové jako tamto.“

³⁷ Jestli jsem v tom pochybil, pochybil jsem ve svém poselství. Láska je moje...

*Drahý umírající Beránku, Tvá vzácná krev
neztratí nikdy svou moc,
dokud celá Boží církev nebude spasena,
aby už nehřešila.*

*Od té doby, co jsem vírou uviděl
ten pramen tekoucí z Tvých ran,
vykupující láska se stala mým tématem,
a bude až do smrti.*

³⁸ Zítra večer, pokud to bude vůle Páně, chci kázat na téma: „Na křídlech sněhobílé holubice.“ Zítra večer, Pán sestupující na křídlech holubice. Bude to, dá-li Pán, pokud se můj hlas příliš nezhorší. No... a tak se za nás modlete.

³⁹ A potom chci, abychom měli starodávné modlitební shromáždění, jaké jsme mívali na začátku. Bez rozpoznávání, rozdáme jednoduše těm, kteří budou chtít, abychom se za ně modlili, modlitební lístky. No, musíte mít lístek, a tak tu budete brzy, aby vám Billy mohl dát lístek, abyste mohli být zařazeni. Pokud se to takto neudělá, lidé přibývá, přibývá a přibývá a řada nemá konce. Každý může mít lístek. Chci, aby v té modlitební řadě bratr Jack stál vedle mě, tak jak jsi to dělával kdysi, a bratr Brown, aby ke mně přiváděl lidi místo Billy Paula. Chci mít starodávnou modlitební řadu a budeme se prostě modlit takovým způsobem, jak jsme to dělali před lety.

⁴⁰ Jsem rád, že je tu dnes večer s námi další spolupracující bratr. Rozhlédl jsem se a pak jsem ho poznal, uviděl jsem ho před několika minutami, je to bratr Gordon Lindsay. On je jedním z těch dávných veteránů, který byl s námi už dávno. Dělá velikou práci, tiskne knihy, tiskne teď mou knihu „Sedm věků církve“. Doufáme, že dál budeme mít *také* připravených „Sedm pečetí“. Pokud ji náhodou bude číst dřív, než ji vytiskne, budeme mít teologickou debatu. Cítím prostě, že k tomu dojde. Ale on ví, že já nejsem teolog, a tak... Dobře, těšíme se tedy na zítřejší večer. Pokud tu budeš, bratře Lindsayi, buď tady i zítra večer. Pokud tu budeš, přijď a buď tady s námi na pódiu, při tom starodávném modlitebním shromáždění.

⁴¹ Kolik z vás by rádo vidělo jednoho z těch veteránů, tady kde budeme přivádět lidi? To by bylo skvělé. Přiveďte tedy kvůli tomu zítra večer svoje nemocné a postižené.

⁴² No, jestli máte knihu Joba, čtyřicátý druhý verš... nebo čtyřicátou druhou kapitolu, a prvních šest veršů ze čtyřicáté druhé kapitoly Joba, velmi zvláštních... Bratře Tede Dudleyi, pokud nás tam ve Phoenixu dnes večer posloucháš, vzpomínáš si, jak jsme spolu jednou hovořili, bylo to asi před týdnem nebo dvěma, a hovořili jsme o tom? Řekl jsem ti: „Jednou to bude můj text.“ A chci to použít pro dnešní večer:

Job 42:1-6

Job na to Hospodinu odpověděl: [Poslouchejte teď pozorně, co tu čteme.]

„Uznávám, že všechno můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný.

Kdo smí nerozvážně zatemňovat úradek Boží? Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příliš divuplné, které neznám.

Rač mě vyslyšet a nech mě mluvit; budu se tě ptát a poučíš mě.

Jen z doslechu o tobě jsem slýchal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem.

Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a v popelu.“

Job 42:5

43 Chci teď vzít text z toho pátého verše: „Slyšel jsem o Tobě jen z doslechu, ale teď Tě vidím.“

Ať Pán své Slovo požehná.

44 Job — proberme si trochu jeho život. Job byl prorok. Byl to muž, který žil předtím, než byla napsána Bible. Má se za to, že Job je jednou z nejstarších biblických knih, protože byla napsána ještě předtím, než byla napsána 1. Mojžíšova. Job, tento velký bojovník a prorok, byl ve své době mocným mužem. Není pochyb o tom, že byl vychován a sloužil Pánu celý svůj život, a žil životem vůči lidem tak statečným, že si ho všichni vážili.

Židům 12:6, 8

45 Ale ocitnul se v takové situaci, o níž tady říká, že byl *pokoušen* Hospodinem. A já bych raději použil slova, že byl *testován* Hospodinem. A opravdu, každý syn, který přichází k Bohu, musí být nejdříve otestován, vyzkoušen, vychován. A jestliže se potom to testování stává těžké, a my si myslíme, že je příliš těžké a nejsme poslušní (nevěnujeme tomu pozornost), pak On říká, že se stáváme nemanželským dítětem a ne dítětem Božím. Protože opravdové znovuzrozené dítě Boží nic není schopno oddělit od jeho rodiče, rozumíte, on je Jeho částí. Nemůžete to zapřít, stejně tak jako nemůžete zapřít sami sebe. Vidíte, měli jste to prožití, byli jste vychováni a testováni.

46 A teď, tento muž jako prorok, on měl přístup k Boží milosti; jenže Job neměl Bibli, ze které by mohl číst. On... Bible tehdy ještě nebyla napsána, ale on měl přístup k Bohu skrze zjevení a vidění. To bylo předtím, než byla sepsána Bible.

47 No, zjišťujeme, když probíráme *úseky* jeho života, když ho Bůh požehnal a udělal ho velkým člověkem — no, dokonce ho všichni měli v úctě, dokonce i... Jeho moudrost se stala tak proslulá, jeho inspirace od Boha ho potvrdila jako Božího služebníka tak zřetelně, že lidé přicházeli odevšad, aby ho poslouchali. A pak satan začal toho muže obviňovat. A takovým způsobem to dělá vůči každému inspirovanému Božímu služebníkov. Satan je tam vždycky *přítomný*, aby ho obviňoval ze všeho, co dělá, co není správné.

Jakub 5:11

48 A teď sledujeme jeho život a jeho zkoušky a jeho velikou víru; dokonce Ježíš, když přišel na zem, se odvolal na Jobovu trpělivost. On

řekl: „Nečetli jste o Jobově trpělivosti?“ Víra očekává s trpělivostí na vyplnění zaslíbeného Slova.

Job 2:8, 9

49 No, všímáme si tady, že Job, potom co prošel svými zkouškami a celým svým utrpením — on měl milou rodinu, oni mu byli vzati. On měl dobré zdraví, bylo mu vzato. Všechno, co v tomto životě vlastnil, mu bylo vzato — a seděl na hromadě popela a v ruce měl kus hliněného střeptu, kterým si škrábal vředy. A dokonce i jeho manželka proti němu mluvila, a řekla: „Proč neprokleješ Boha a neumřeš?“

Job 1:21; Job 2:10

50 On řekl: „Mluvíš jak nějaká bláznivá žena.“ Řekl: „Hospodin dal, Hospodin vzal, ať je požehnáno jméno Hospodinovo!“

Job 1:9-11

51 No, satan přišel nahoru před Boha, protože on mohl přicházet před Boha a obviňovat křesťany (nebo věřící) celou dobu. A tak Joba obviňoval z mnoha věcí, a řekl, že Job sloužil Bohu z toho důvodu, že se mu všechno dařilo. Ale řekl: „Jestli mi ho jen vydáš do mých rukou, způsobím, že Ti bude zlořečit přímo do očí.“

Job 1:8; Job 2:3

52 Chci, abyste si všimli důvěry, kterou Bůh měl vůči věřícímu. Vidíte? Jinými slovy, Bůh řekl Jobovi... nebo, řekl satanovi tohle: „To udělat nedokážeš! Je to spravedlivý muž [ospravedlněný]. Je to dobrý člověk. Na celé zemi mu není nikdo roven.“ Ó, jaký člověk, o kterém Bůh pověděl svému nepříteli: „Můj služebník je tak dokonalý, na zemi není další takový jako on.“ Ó! Kdybychom jen mohli být takovým druhem lidí, aby nám Bůh mohl propůjčit takovou důvěru, s vědomím, že se nijak od Jeho Slova nebo od Jeho bytosti neodvrátíme — že zůstaneme přesně taková a On nám bude moci důvěřovat.

Job 1:11; Job 2:5

53 Tedy, Job byl člověkem, který plnil Boží přikázání do písmene, přesně. A satan to věděl, ale řekl: „Jestli mi ho jen necháš, způsobím, že ti bude zlořečit do očí.“

Job 2:6

54 A tak mu Bůh řekl: „No, je ve tvých rukou, ale nesahej mu na život.“ A satan se v té záležitosti pokoušel dosáhnout tak daleko, jak jen mohl. Vzal mu každého přítele, všechno, co měl, téměř celý jeho život, ale život mu vzít nemohl. Ale Job se stále držel dál. Neodvrátil se zpět.

Římanům 8:35, 39

55 Podívejte, když nějaký muž nebo nějaká osoba jednou opravdu přišla do kontaktu s Bohem, s tou ryzí zjevenou vírou, že Bůh je, pak neexistuje nic, v žádné době, nikde, co by toho člověka mohlo oddělit od Jeho Boha. Věřím, že to byl Pavel, který řekl: „Ani sváry, ani hlad, ani nebezpečí, ani žádné živé stvoření, ani smrt, ani cokoli nás nemůže oddělit od Boží lásky, která je v Kristu Ježíši.“ Vy jste bezpečně zakotveni v Něm, protože jste byli k tomu životu určeni.

56 Ale satan si myslel, že s ním dokáže trochu zatočit a nafackovat mu a způsobit, že on to udělá. Ale vidíte, Job se svým dokonalým zjevením Boha, a kým Bůh byl a jak ho Bůh miloval, on čekal! Bez ohledu na to jaké byly okolnosti, on čekal na svoji víru, že bude potvrzena, protože on se uchopil Boha, zjevení (o kterém jsem mluvil včera večer).

Židům 11:6

57 No, když nemocní lidé, kteří jsou tady v budově, chromí lidé, nebo vy, kteří potřebujete Boha, když můžete dosáhnout ten druh zjevení, že jste „ospravedlnění“, když jste skutečně ospravedlnění, v prosbě za věc ohledně které prosíte, a věříte, že On odměňuje ty, kteří Ho usilovně hledají, pak neexistuje nic, co by vás mohlo oddělit od té víry, která je ve vás zakotvena. Rozumíte? Ale nejdřív vám to musí být zjeveno.

58 Někdo nedávno přišel, byla to skupina lidí, někteří mě dnes večer poslouchají, a pověděli mi, řekli... Já jsem jim předtím stále říkal: „Jděte do Kentucky. Tam je ropa.“ Věděl jsem, že tam je, viděl jsem to ve vidění.

59 No, bratr Demos a ti ostatní tam dlouhou dobu nešli. Po nějaké době nakonec řekli — potom co tam přišly *firmy* Texasu — řekli: „Teď tam půjdeme.“

60 Řekl jsem: „Měli jste tam jít už dávno.“ Ale oni to neudělali.

61 Demos řekl: „Udělal jsem velkou chybu, bratře Branhame, že jsem to neudělal.“

62 Řekl jsem: „Kdybys tam šel, měl bys ji všechnu.“

63 No, oni mne neposlechli. A potom, dřív... potom, předtím než jsme v ten večer odešli z místa, kde jsme obědvali, Duch svatý mi ukázal v zemi velkou trhlinu, která byla plná ropy; a tyto prameny v Kentucky, to byla jenom taková malá ložiska ropy, z nichž čerpali, ale

tenhle přicházel z toho hlavního pramene. A já jsem řekl: „Bratře Demosi, ona tam je.“

64 A tak oni jeli, aby ji hledali. Řekl: „Přijed' tam a pověz nám, kde se ten ropný pramen nachází.“

65 Řekl jsem: „Ó, ne! Ne, ne!“

66 Vidíte, Boží dar nepoužíváme k obchodním účelům. Ne, ne. On by mi mohl povědět, kde to je, ale já to nepotřebuju. Neměl bych k tomu dost víry, abych Ho o to prosil. Rozumíte? Kdybych to potřeboval, věřím, že kdybych Ho poprosil, řekl by mi to. Ale nejdřív, pohledte, vaše motivy a cíle musí být správné. Musíte k tomu mít důvod. Bůh vám ty věci nedává jenom proto, že o ně prosíte. A nemůžete prosit ve víře, pokud s tím není spojený opravdový cíl, být ve vůli Boží. Rozumíte, jestli chcete být zdraví, proč chcete být zdraví? Vidíte? Pokud chcete být uzdraveni, z jakého důvodu chcete být uzdraveni? Co Bohu říkáte? Co chcete ve vašem životě podnikat, když budete uzdraveni? Vidíte? Musí být... Musíte mít motiv a cíl, a ony musí být v pořádku a v souladu s Boží vůlí. A pak, když vám je ta víra zjevena a Bůh tam skrze svou svrchovanou milost tu víru vloží, pak je s tím konec. Rozumíte? Vidíte to teď?

67 No, abychom ukázali, že to slovo bylo pravdivé; když tam ti bratři přijeli, měli... jeden člověk je přeběhl a koupil velký kus pozemku a pronajal ho a takhle toho druhého ošidil. Řekl jsem: „Vidíte, to nebude fungovat.“ A aby se prostě to proroctví ukázalo jako pravdivé, ve vzdálenosti sto metrů od místa, kde tito muži dělali vrt, nějaký muž narazil na ten silný pramen. A je to tam a dává to tisíc sto barelů ropy za půl dne nebo něco takového; stále to vyvěrá, přímo z toho hlavního pramene. Jen aby se vyplnilo to proroctví, to slovo, které bylo vyřčeno, že se to tam nachází; bylo to tam. Ty ostatní už byly téměř vyschlé, všude v Kentucky. *Vedlejší větve*, oni z nich chvíli čerpali a odcházeli. To je jen to, co přeteče z tohoto *hlavního*. Vidíte?

68 Ale, protože se mezi ně dostalo sobectví, jejich cíle byly nesprávné, podepsali nějakou nesmyslnou dohodu, že to bude takhle, zatímco slibovali, že to udělají pro Boží království. Ale vypadalo to, jako kdyby to měli sami pro sebe. Vidíte?

1. Jan 3:21

69 A to nebude fungovat. Žádná sobecká věc fungovat nebude. Vaše motivy a cíle musí být přesně a úplně v pořádku, pak tam máte víru. „Pokud nás naše srdce neodsuzuje, pak máme důvěru.“ Vidíte?

Rozumíte, musíme mít důvěru. „Chci to pro čest a slávu Boží.“ Pak má víra kanál, do kterého může vejít. Pokud ne, pak máte jenom mentální, intelektuální víru a ne ryzí víru *pocházející* od Boha. Ta intelektuální víra vás nikam nedovede. Může ve vás vzbudit emoce, ale nedá vám uzdravení, na něž očekáváte.

2. Královská 20:1, 5; 1. Samuelova 38:1, 5

70 A tak, Job se prověřoval tou opravdovou vírou, kterou mu Bůh dal, že je spravedlivý, a že udělal všechno, co od něj Bůh vyžadoval. A teď, když se za vás budeme modlit, za vaše nemoci, jsem zvědav, jestli jsme udělali vše, co od nás Bůh vyžaduje. Následovali jsme každou čárku z Písma? Odevzdali jsme mu naše srdce a životy ke službě? Jaký máte důvod, že chcete být uzdraveni? A proto nemůžete mít dostatek víry, vidíte, protože jste to možná vůči Bohu neudělali upřímně ze svého srdce. Jako to udělal Ezechiáš, předložil Bohu ten důvod, chtěl dát své království do pořádku. A Bůh poslal svého proroka zpět a řekl mu, že se uzdraví. Vidíte? Ale nejdřív musíte mít ty věci dané do pořádku.

71 A pak, jakmile se dostanete do těchto míst, a víte, že vám to bylo zjeveno skrze Slovo Boží, skrze zjevení, skrze Slovo, které Bůh od vás požaduje, abyste vykonali, pak máte víru, opravdovou víru.

1. Mojžíšova 17:1

72 No, tak jako Abraham, když mu bylo devadesát devět let (myslím, že je to v 1. Mojžíšové 17). Bůh se zjevil tomuto starému muži, který měl teď devadesát devět let a blížil se ke stovce, a který očekával celá ta leta na to zaslíbení. On se mu zjevil pod jménem El Shaddai, „Ten, který má prsa“. Jaké povzbuzení to bylo, i když tehdy ještě to zaslíbení nebylo vyplněno. Ale, „Abrahame, já jsem všemohoucí Bůh, El Shaddai, poskytovatel síly, Bůh, který má prsa.“

73 Jak jsem se už o tom zmínil předtím, jako malé dítě, které je neklidné a nemocné a pláče, a ono leží u matčina prsu a saje z ní zpět svou sílu; protože je uspokojeno, když saje *mléko*, protože jediná věc, ke které má přístup a kterou zná, je matčin prs. Ono nezná žádný lék. Můžete mu dát nějakou dávku léku, ono bude dál křičet a plakat. Píchněte mu do ramene injekci a ono bude vyvádět. Ale jediný způsob, aby bylo uspokojeno, je matčin prs.

74 A On řekl: „Abrahame, jsi starý. Tvoje síla odešla, máš ochablá ramena, tvé mužství je pryč, ale já jsem tvoji matkou. Jen se chop mého zaslíbení, a ciť se uspokojený, zatímco čekáš. Odpočívej!“

⁷⁵ No, tak je to s každým věřícím, nehledě na to jak těžce jsi zasažen rakovinou, jak dlouho jsi seděl na vozíku, cokoliv to bylo, pokud se jen dokážeš chytit toho zjevení od Boha! Potom buď spokojený, s vědomím toho, že se to stane, protože víra trpělivě očekává na zaslíbení. Rozumíte?

⁷⁶ Job věděl, že byl v pořádku. Když tady v Písmech nacházíme, že tam bylo... přišli k němu tito přátelé, členové jeho církve a tak dále, kteří mu byli kdysi drazí, ale teď se obrátili proti němu a snažili se ho obviňovat, že je tajný hříšník, protože ho potkaly všechny tyto věci. I dnes slyšíte lidi, jak říkají: „Říkal jsem ti to. Podívej se na něj! Vidíš, co...?“ To není tak docela pravda. Někdy je to Bůh, který svůj lid zkouší. V tomto případě to byl Bůh, který testoval Joba, toho nejlepšího muže, který byl v té době na zemi. No, On ho tam držel, protože věděl, že Job byl prorok, který měl vidění od Boha, a že udělal přesně to, co mu Bůh řekl, a Bůh byl vůči němu zavázán dodržet své zaslíbení.

Jan 6:40; Zjevení 22:14

⁷⁷ Ó! Všichni křesťané musí být takoví. Když nastává poslední zápas našeho života a z našeho hrdla se ozývá smrtelné chrčení, my se stále musíme pevně držet a pamatovat, že Bůh řekl: „Já tě znovu vzkřísím v poslední den.“ Vidíte? Musíme se toho držet, našeho svědectví, našeho místa v Kristu, naší pozice, toho, čím jsme, s vědomím, že jsme zachovali každé slovo Jeho přikázání. „Blahoslavení ti, kteří plní Jeho přikázání, aby měli právo vstoupit dovnitř.“ Vidíte? A když víme, že nehledě na to, co kdokoli říkal, my jsme zachovali každé přikázání, které v Bibli vidíme, o kterém nám Bůh řekl, abychom je vykonali... s úctou a láskou a s respektem ke Stvořiteli, který napsal Bibli...

⁷⁸ My říkáme: „To napsali lidé.“

⁷⁹ „Muži v dávných dobách, puzeni Duchem svatým, ji napsali.“ Rozumíte? Bůh ji psal pomocí lidí. Jako když prorok mluví Jeho Slovo. To není slovo toho proroka, to je Slovo Boží, vidíte, skrze proroka. A proto se musí uskutečnit, pokud to je opravdu pravda.

⁸⁰ No, vidíme tohoto velkého muže. A, pamatujte, Job neměl ve své době Bibli, ze které by si mohl číst. Ne. On chodil jen skrze inspiraci. Byl prorokem, ke kterému přicházelo Slovo Páně. Musel být pouze inspirován, protože on znal svou pozici, totiž, že byl Božím prorokem. No, jediná věc, která se musela stát, byla, aby ho zasáhla inspirace. A pak věděl, že to, co řekl, se stane, protože to bylo skrze inspiraci.

⁸¹ Totéž se týká církve, pokud je v pořádku (dána do pořádku), pak jenom... má připravenou mechaniku, pak už jen potřebuje dynamiku. Dnes večer, pokud připravíme mechaniku, dáme do pořádku naše srdce, ty věci, které my můžeme udělat, následujeme každé slovo, následujeme ho ve křtu, následujeme ho v každém nařízení, které nám řekl, připravíme veškerou mechaniku a budeme tam stát, pak jsme připraveni na dynamiku, která to zapálí. A jediné Bůh to může udělat, nechat do vašeho srdce spadnout tu víru, která říká: „Teď jsem uzdraven.“ Pak už nezáleží na tom, jaké jsou okolnosti, ty jsi každopádně uzdraven, protože to je víra. Vírou jste uzdraveni.

⁸² On měl komunikační kanál s Bohem, a měl ho skrze inspiraci. Měl způsob, jak sám sebe dát stranou a dovolit Bohu vejít dovnitř. A věděl, že byl ospravedlněn. To byl dar. To byl dar pro lidi. Ne pro Joba, ale pro lidi. To je to, čím jsou všechny dary, abychom pomocí nich sloužili Božímu lidu. Ne každý je ustanoven, aby byl prorokem. Ne každý z vás je ustanoven, aby se modlil za nemocné. Ne všichni jsou ustanoveni, aby byli pastoři a tak dále. Ale je to kanál, který pro ně Bůh otevřel. A právě tak, jak jsme to měli v dnešní ranní lekci, že on... Žádný člověk nemá právo se plést do kanálu druhého člověka, bez ohledu na to, jak je inspirovaný, jak velmi se to zdá, jak dobře... Kolik z vás bylo dnes ráno ve shromáždění? Rád bych viděl vaše ruce. Vidíte? Rozumíte, nemůžete.

Amos 3:7

⁸³ Tam byl David, tak inspirovaný, jak jen mohl být, všichni lidé jásalí a oslavovali Boha, protože se jim zdálo, že to je přesně podle Písma, ale on byl tou nesprávnou osobou. Ta inspirace měla přijít k Nátanovi, ne k Davidovi, vidíte. On se s Nátanem vůbec neporadil. Vidíte, co se stalo? My máme... Bůh řekl, že nedělá nic, pokud to neoznámí svým služebníkům prorokům.

⁸⁴ A Job byl tímto prorokem v tam té době. No, to jediné, co Bůh Jobovi udělal: to, co mu vždy dávalo moudrost a Jeho Slovo a inspiraci; on nemohl vejít do inspirace. Ale on znal celou svou mechaniku... přinesl zápalnou oběť, udělal všechno, co věděl, že bylo správné, ale nemohl obdržet slovo od Boha. Ale ďábel s ním nemohl pohnout! Tady to máte.

⁸⁵ No, tak je to s tebou, když se za tebe modlili. Nemusíš běžet znovu do modlitební řady nebo jít a přimět někoho jiného, aby se za tebe modlil. Když víš, že jsi udělal přesně to, co ti Bůh řekl, abys udělal (rozumíš?), pak čekej na ten kanál inspirace, aby se pro tebe otevřel a:

„Teď jsem uzdraven!“ Když to tam zapadne, pak je po všem. Ó, nepotřebuješ žádné modlitební řady ani nic jiného, je to pryč! Bylo ti to zjeveno, vidíš?

Lukáš 2:26

⁸⁶ Právě tak jako ten starý prorok při příchodu Pána Ježíše. Zjišťujeme, že mu to bylo zjeveno, tomu starému mudrci, že „nespatří smrt, pokud neuvidí Pánova Krista.“ A on tomu věřil a očekával na to. A lidé si mysleli, že se zbláznil, že ten starý muž přišel o rozum. Ale on tomu stále věřil! Nic ho z toho nemohlo zviklat, věděl, že Bůh mu to zjevil, protože Bible říká: „Bylo mu to Duchem svatým zjeveno.“

Lukáš 2:29, 30

⁸⁷ Simeon přichází do chrámu na minutu přesně, přišel tam a vzdal Bohu slávu a řekl: „Propuť teď svého služebníka v pokoji.“ Když vzal na ruce to dítě: „Mé oči spatřily tvé spasení.“ Vidíte, on věděl, že to uvidí. Bez ohledu na to, kolik nemluvnat každodenně navštívil, on věděl, že Bůh mu zjevil, že dříve než zemře, uvidí Krista. Simeon tomu věřil.

⁸⁸ A teď, když ti to je zjeveno, že ty sám jsi přijal Boží zaslíbení, inspiraci, ty, jako křesťan, zasáhlo tě to, pak ani modlitební řadu nepotřebuješ. Jediné, co potřebuješ, je otevřít srdce, když celá ta mechanika je připravena, a dovolit inspiraci, aby do toho přišla, a pak tvou mysl nic nemůže změnit; dostal jsi to. Bez toho vám to nic prospěšného nepřinese.

⁸⁹ Všimněte si teď, Job potřeboval kanál inspirace, on ho musel otevřít. Měl kanál komunikace s Bohem, díky Jeho inspiraci. Měl způsob, jak sám sebe odsunout stranou a jak dovolit Slovu Božímu, aby vešlo dovnitř. Všimněte si, jak oni přicházeli, aby se s ním radili, z východu a ze západu, lidé ho vyhledávali, protože věděli, že to, co Job řekne, je pravda. Oni věděli, že ten muž říká pravdu, protože to, co prorokoval, to se stalo! A tak lidé přicházeli z východu a západu.

⁹⁰ On řekl, že když šel na tržiště, že mladí princové z východu se mu klaněli, jen aby od něho uslyšeli jedno slovo povzbuzení, jeho velkou, ohromnou moudrost, protože věděli, že ten muž je čestný. On se tím nevychloubal, nehledal v tom vlastní prospěch, nevyužíval svůj vliv, byl prostě před Bohem čestný prorok. A oni mu důvěřovali, a všichni přicházeli z východu a západu, jen aby si s ním chvilku popovídali. On o tom tady mluví v Bibli. Ale, vidíte, jemu scházela inspirace, která by mu sdělila, co to všechno znamená. Bůh to dopustil a neřekl mu o tom.

Amos 3:7

⁹¹ A pak jednoho dne, shledáváme, že v tom; to je čas, že všichni... tak dlouho, dokud jim můžeš pomáhat, je to v pořádku. Ale když s tebou chtějí nesouhlasit, tehdy nastávají problémy. Ale jenom on věděl, že byl v pořádku. Promlouval k němu jeho tep víry ze slyšení Božího Slova; on věděl, že byl v pravdě. Ano, přátelé! On znal Boží hlas. Nikdo ho v tom nemohl oklamat, protože on to věděl. Ale kdykoliv je vám něco zjeveno, možná v rozporu s tím, co si lidé myslí... No, já teď hovořím v souladu s proroky. Když Bůh něco zjevuje, pokud je nějaké tajemství, které přichází od Boha, aby bylo lidem oznámeno, ono nikdy nepřijde skrze seminář pro duchovní, ono nikdy nepřijde skrze skupinu lidí, tak to nikdy nebylo. Ono vždycky přijde, přišlo a přijde skrze jednoho jednotlivce, proroka! Amos 3:7, vidíte: „Hospodin nedělá nic, jedině že to nejdříve zjeví skrze své proroky.“

Job 1:11; Job 2:5

⁹² A teď s Jobem nebylo něco v pořádku, ale nemohl se dostat do inspirace, a to ho znepokojovalo. A když se ocitneš v takové tísní, právě tam vstupuje nepřítel téměř do každého tvého přítele, kterého máš. A oni ho začali obviňovat. Ó, to ho muselo trápit, když si uvědomil, že jeho přátelé ho obviňují. Pak přistupuje satan a připojuje se k tomu nepříteli. V takových situacích do toho vstupuje satan: „Jen mi ho vydej a já způsobím, že Ti bude zlořečit... Přiměju ho k tomu, že zapře své poselství. Způsobím, že Ti bude zlořečit. Způsobím, že se vrátí a řekne, že to všechno bylo nesprávné.“ A pak ho zkoušel vším, čím mohl, až i skrze ty velké muže a přátele, které kdysi měl. Ale Job stál neochvějně, protože věděl, že uslyšel Boží hlas!

⁹³ Ó, Bože, pomoz zítra večer, abych mohl dostat ta „Holubí křídla“. Vidíte, slyšel jsem Boží hlas, který něco řekl, a to se takovým způsobem stane! Úplně stejně jako se staly ty ostatní věci, to se stane!

Job 32:2

⁹⁴ Tedy, Job věděl, že se to stane. A on věděl, že mu to Bůh řekl, že je „spravedlivý“. Ale oni z něho udělali hříšníka, a tak on potom čekal na tu inspiraci. Satan vcházel do všech těch lidí a oni ho přišli navštívit, ti jeho takzvaní utěšitelé, a obviňovali ho, ale to s ním ani trochu nehnulo. Ale když mu Slovo Boží bylo potvrzeno... On slyšel o Bohu, tím co slyšel svým uchem, ale jednoho dne, když tam seděl a byl na dně... a když tam seděl a všichni ho obviňovali, dokonce jeho manželka mu řekla, že se mýlí; on si škrábal své vředy. A přišel tam Elihu a pokáral ho za to, že byl sobecký, za to jakým způsobem obviňoval Boha a tak dále.

Job 19:25–27

95 A potom v té době se stalo, že ho zasáhla inspirace; tehdy se začalo blýskat a hromy začaly burácet, tehdy toho proroka zasáhla inspirace. A on povstal a řekl: „Já vím, že můj Vykupitel žije a že se v těch posledních dnech postaví na této zemi. I kdyby toto tělo zvrtnali červi, přesto v mém těle uvidím Boha. Já sám Ho uvidím.“

Job 14:13–15

96 On mluvil o stromech, o životě rostlin, jak umírají a znovu ožijí; voda je přivádí zpět, když pocítí vodu, ucítí vodu, účinky vody, která je vylita na strom nebo na něco, nebo na semeno, které padlo do země. On řekl: „Ale když člověk ulehne a vypustí duši, jeho děti přicházejí, aby ho uctili, ale on už to nevnímá. Ó kéž bys mě ukryl v hrobě [Job 14], než pomine Tvůj hněv.“ Řekl: „Ale když umře člověk, může znovu ožít? Všechny dny mého života budu očekávat, dokud nepřijde moje proměna. Ty mne zavolaš a já Ti odpovím. Tys mi vyznačil hranice, které nemohu překročit,“ a tak dále. On všechny tyto věci věděl. On sledoval, jak žije strom, ale co se stalo s člověkem, když zemřel? On znovu nepovstal. A tak, Bůh *mu* ukázal tohoto Vykupitele.

97 On chtěl poznat, jestli existuje někdo, kdo by se za něj mohl přimluvit. On sám se přimlouval za tolik lidí, ale existuje teď někdo, kdo se dokáže přimluvit za něj? Dokázal by někdo položit ruku na Joba, nebo na nějakého hříšného člověka a na svatého Boha a udělat... překlenout tu cestu? Mohl by zajít k němu domů a zaklepat na dveře? Otevřel by dveře a promluvil by si s ním na chvíli?

Job 19:25

98 Ale potom, když ta inspirace sestoupila do jeho srdce, pak mohl spatřit Boha. Blesky se míhaly, hromy burácely. A když to skončilo, on se postavil a řekl: „Já vím, že můj Vykupitel žije, můj Vykupitel, a že v těch posledních dnech se postaví na zemi.“ Vidíte, on začal vidět Boží reakci na svou víru.

Job 42:5

99 No, my přemýšlíme o tom, jestli bychom mohli vidět Boha. Existuje nějaký způsob, abychom Ho mohli uvidět? Tedy, to byl jediný způsob, který Bůh měl, když zkoušel Joba. On řekl: „Slyšel jsem o Tobě jen z doslechu, ale teď Tě vidím. Ale teď Tě vidím svýma očima.“ Vidění neviditelného se stalo jasné. On spatřil mrak, který procházel kolem, uviděl záblesk blesku a uslyšel burácení hromu, možná to byl jasný den, a on uviděl, že Bůh byl v tom oblaku a v tom blesku. Mohl Boha vidět svýma přirozenýma očima, vidíte, protože to neviditelné se stalo

patrné. To viditelné vidění jiných bylo tehdy zřetelně potvrzeno tomu přirozenému oku.

¹⁰⁰ Právě tak jako víra se skutky, jak jsme o tom mluvili včera večer. Abraham také neměl Bibli, z níž by si mohl číst, ale byl prorok, jeho vidění a jeho víra... A druhým to připadalo nesprávné, že by takto měl uvažovat, že by si měl myslet, že budou mít dítě. Ale oni to dítě obdrželi, protože... jeho vidění o tom dítěti bylo to, o čem on mluvil: „Budu ho mít! Já ho budu mít,“ ale když se to dítě narodilo, potom ti druzí lidé mohli vidět svýma očima to, co on viděl ve vidění. A když ty začneš jednat podle toho, v co věříš ve svém srdci, pak lidé poznají Boha, a poznají, co tě potkalo, podle toho, jak jednáš. Takto vidíš Boha svým okem. Ale pro něj, i když všechno, co dělal, bylo dobré, vše, co udělal pro druhé, ale teď potřeboval někoho, kdo by se přimluvil za něj. A když se narodilo to dítě — Izák — ta inspirace, která ho k tomu vedla, potvrdila jeho vidění, takže lidé mohli vidět, že to, co on viděl ve vidění, byla skutečně pravda.

Job 2:7

¹⁰¹ Někdy tyto mocné impulsy víry přicházejí právě v době krize. Obvykle to jsou krize, které nás k tomu doženou. Byla to krize, která k tomu dohnala Joba. Proč? On byl na konci svého života. Jeho děti byly mrtvé, jeho velbloudi a všechno jeho majetek byl pryč a byl zničen. A jeho vlastní život, od hlavy až k patám se mu udělaly vředy. Byla to krize, přes kterou se stěží protlačoval. A tam ho zasáhla ta inspirace.

¹⁰² Ó, muži, ženy, dnes večer, kdybyste se mohli rozhlédnout kolem a uvidět, jak blízko jsme Pánova příchodu. Vy, kteří jste odkládali křest Duchem svatým. Možná jste spoléhali na nějakou senzaci nebo na něco, co jste *sami* vykonali a co satan dokáže napodobit, abyste neobdrželi opravdového Ducha do svého nitra a prošli celou cestu v Božích zaslíbeních. Jak může člověk, který tvrdí, že má Ducha svatého, popřít jediné slovo z této Bible, že není pravda? To dělat nemůžete!

¹⁰³ Nezáleží na tom, jak jste nábožní, ke kolika církvím patříte, v kolika knihách je vaše jméno zapsáno, pokud je ve vás ten opravdový Duch svatý (který je tím projeveným Slovem), pak uvidíte poselství této hodiny, protože to je Duch svatý, který to koná. Ale musí tady být něco, co to rozsvítí, inspirace, která vás zasáhne. A pokud zaléváte zem vodou, znovu a znovu, a v ní není žádné semeno, které by zavlážila, jak to vůbec může něco zrodit? Není tam nic, co by se mohlo zrodit. To znamená, že to uvidí pouze ti Boží vyvolení.

Matouš 11:25; Lukáš 10:21

104 Ti Boží vyvolení to viděli v čase Noeho, v čase Mojžíše, v čase Ježíše, v čase apoštolů, v čase Luthera, v čase Wesleye, v čase letničních, protože to bylo to semeno, které bylo na zemi, když tato inspirace byla vylita. A teď když byla vylita inspirace, aby byla shromážděna nevěsta, uvidí to pouze ti, kteří jsou vyvolení. Ježíš řekl: „Děkuji Ti, Otče, že jsi tyto věci skryl před očima moudrých a rozumných a zjevil jsi je nemluvňatům; takovým, kteří se budou učit.“ No, musí to zasáhnout inspirace.

Lukáš 17:28–30

105 No, když ho zasáhla inspirace, ona to vykonala! Tehdy to měl! No, zjišťujeme, že přichází čas těchto krizí, když probíhá nátlak. A rozhlédněte se dnes, podívejte se na stav, v němž žijeme. Nežijeme v moderní Sodomě a Gomoře? Nevrátil se ten svět zpět? Byl to svět pohanů, který byl tehdy zničen ohněm. Neřekl Ježíš ve svatém Lukáši v sedmácté kapitole, ve dvacátém osmém, dvacátém devátém a třicátém verši, že: „Jak bylo za dnů Sodomy, tak bude při příchodu Syna člověka, když Syn člověka bude zjevován?“ Co to znamená *zjevený*? Je to oznámené tajemství, zjevení; to znamená zjevit nebo oznámit tajemství.

1. Mojžíšova 1:3; Izaiáš 7:14

106 Tedy, tyto věci, které byly skryty v průběhu všech církevních věků, jsou teď zjeveny, oznámeny. No, mohli bychom to říct; a jestli to Bůh neobhájil, tak je to falešné. Rozumíte, Bůh nepotřebuje nikoho, aby vykládal Jeho Slovo, On je svým vlastním vykladačem. On řekl: „Panna počne,“ a ona počala. On řekl: „Buď světlo,“ a bylo. A my nežijeme ve věku Luthera, ve věku Wesleye nebo v Letničním věku. Letniční věk byl pouze obnovením darů vracejících se zpět do církve, ale my žijeme v čase večera, žijeme v čase vyvolání nevěsty.

Zjevení 3:17

107 A stejně tak, jak to bylo obtížné pro katolíky, aby poznali Luthera a pro luterány, aby uviděli Wesleye a pro letniční... pro Wesleyovce, aby uviděli Letniční věk, tak je to těžké pro letniční, aby uviděli tento věk. Vždycky to tak bylo, protože to je vylito na to vyvolené semeno, a pouze na ně. To nás vyučuje Bible. Oni to nemohou vidět. Ježíš se za ně dokonce modlil, řekl: „Jsou slepí a neví o tom.“ Říká nám to Zjevení, že v tomto Laodicejském věku církve, když On byl vystrčen z církve, že jsou „nazí, ubozí a politováníhodní, slepí, a neví o tom!“ Je to tu znovu, nemohou vidět, nemohou to pochopit, jsou tak zamotaní do tradic.

1. Mojžíšova 1:3; Jan 1:10, 12; Jan 5:28

108 Ale pamatujte na zaslíbené Slovo Boží, ústy Ježíše Krista, samotného Boha, který Slovem povolal stvoření k existenci, On byl tím, který před založením světa vyřkl slova: „Ať se stane,“ a stalo se. Protože On řekl: „Byl na světě a svět povstal skrze Něj, ale svět Ho nepoznal. Ale všem, kteří Ho poznali, dal moc stát se Božími syny.“ Sám Stvořitel... a sám ten Stvořitel, když vzkřísil Lazara z mrtvých, řekl: „Nedivte se tomu, vždyť přichází hodina, když všichni, kteří jsou v hrobech, uslyší hlas Syna člověka, a vyjdou.“ Tentýž Bůh, který řekl: „Bud' světlo,“ řekl, „hlas Syna člověka vzkřísí ty, kteří jsou v hrobě.“ To se musí ve svém období stát. On řekl: „Ať je samec a samice,“ a tak dále, a všechny tyto věci, roky a stovky let předtím, než se to stalo.

Izaiáš 9:6

109 Inspirace zasáhla proroka Izaiáše, on řekl: „Dítě narodilo se nám, syn dán je nám. Jeho jméno bude Rádce, Kníže pokoje, mocný Bůh, Otec věčnosti.“ Léta mījela, měsíce, roky, dny, týdny, roky uběhly jako voda, stovky let uplynuly jako voda. Po osmi stech letech se narodil z panny Emanuel! Proč? Protože to bylo vysloveno rty Božího pomazaného proroka, vyšlo semeno. Rozumíte? Ta velká hodina, řekl, „budete hledat... prostě mne o vidění nebo o znamení.“

Izaiáš 7:14

110 On řekl: „Dám jim znamení, věčné znamení: ‚Panna počne,‘ věčné znamení.“

Daniel 3:23

111 Tedy, zjišťujeme, že v těch hodinách opravdové tísně, že obvykle tehdy Duch Boží přichází. On nechal hebrejské mládence vejít přímo do ohnivé pece, předtím než vůbec pohnul rukou. Ale když s ní pohne, tak s ní pohne.

Matouš 24:37, 38; Lukáš 17:26–30

112 No, všímáme si tady, že v Lukášovi sedmnácté kapitole, v třicátém verši, že On řekl: „V posledních dnech se Syn člověka sám zjeví, tak jak to udělal krátce před Sodomou a Gomorou, a nastanou stejné okolnosti.“ On řekl o Mojžíši... promiňte, ne o Mojžíši, ale o Noem. Jak ti lidé „jedli, pili, a tak dále, ženili se a vdávaly se.“ Potom přišel On a řekl: „Jako bylo za dnů Lota, tak bude v čase, kdy se Syn člověka bude zjevovat.“ Ted' sledujte. Syn člověka byl zjeven Abrahamově skupině jako muž, prorok ve formě lidského těla, obyčejný člověk v zaprášeném oděvu; a Abraham Ho nazval „Elohim“.

113 No, Ježíš tu zaslubuje, že v těch posledních dnech bude Syn člověka znovu zjeven té stejné skupině, tomu královskému

Abrahamovu semenu, a to krátce předtím než spadne oheň. Pamatujte, církev už nedostala žádné další svědectví, Abraham a ti ostatní. Ten zaslíbený syn, na kterého čekali, se narodil hned po této události. A církev očekává na zaslíbeného Syna, On přijde hned po dnech této služby, On bude zjevený z nebes. No, vidíme to velice jasně, tak to musí být. No, jediná věc, která musí být, je něco, co pulzuje, co se dostává do člověka, Bůh mu potvrzuje a sděluje a ukazuje mu, že to je věc, která se má stát; a že budete, tak jak to udělal Mojžíš...

114 On nechtěl ty děti vysvobodit, ale Bůh k němu promluvil z hořícího keře. On nechtěl jít, ale musel jít. Mojžíš o Něm slyšel, že je veliký Jahve. Ale pak Ho mohl uvidět, On byl ve formě ohnivého sloupu. „Slyšel jsem o Tobě, ale teď Tě vidím.“ V čem On byl spatřen? Ve svém potvrzeném Slově.

1. Mojžíšova 15:13

115 Bůh řekl Abrahamovi, že jeho lidé budou jako přistěhovalci v cizí zemi čtyři sta let, ale že On je odtamtud vyvede mocnou rukou.

116 A, všimněte si, ten hořící keř potvrdil to, co řekl prorok Abraham, že se stane. Mojžíš řekl: „Slyšel jsem o tom, ale teď to vidím!“

117 Teď jsme slyšeli, že v těch posledních dnech Syn člověka přijde mezi svůj lid a zjeví se těm lidem tímto způsobem, jak to udělal krátce před zkázou Sodomy. Syn člověka, co On udělal? On poznal tajemství, která měla Sára ve svém srdci. A také dal Abrahamovi zaslíbení. Abraham slyšel Boží hlas, mohl Ho vidět v mnoha různých způsobech (nevím, jak On k němu hovořil, skrze sny nebo skrze proroctví), ale tentokrát Ho uviděl. „Slyšel jsem o Tobě, teď Tě vidím.“

Job 42:5

118 A církev slyšela o Bohu, četli o Něm a o tom, co udělal a jaká zaslíbení dal, ale teď Ho vidíme našima očima úplně stejně jako Job. „Slyšel jsem o Tobě, ale teď Tě vidím.“ Ó! Jaký je to rozdíl.

2. Mojžíšova 14:13

119 Mojžíš, v době té krize, zavolal. A my se dozvídáme ve 2. Mojžíšově čtrnácté kapitole, od třináctého do šestnáctého verše, že Mojžíše tam v tom velkém napětí s izraelskými dětmi zasáhla inspirace a on řekl, co měl říct, aniž by si uvědomil, že to řekl. Vidíte? „Zůstaňte stát a hleďte na Boží záchranu.“ Bůh k němu ještě vůbec nepromluvil. Vidíte, zasáhla ho inspirace.

2. Mojžíšova 14:11, 12

120 Oni pověděli: „Proč jsi nás sem vyvedl? Měli jsme raději umřít v Egyptě. Vyvedl jsi nás proto, že tam nebylo dost hrobů? Vyvedl jsi nás sem a necháš nás tady zemřít; mohli jsme žít v pokoji jako otroci až do smrti, ale ty jsi nás vyvedl sem.“

2. Mojžíšova 14:13

121 Mojžíš, prorok, s vědomím, že má přístup k Bohu, byl inspirován a řekl: „Stůjte tiše a uvidíte Boží záchranu; protože Egyptany, na které se dnes díváte, už nikdy neuvidíte!“ Jak věděl, že se to stane? Odkud to věděl? On si neuvědomoval, co říká.

2. Mojžíšova 14:15, 16

122 Ale hned potom, když to vyslovil, mu Bůh řekl, jak to má udělat. Řekl: „Mojžíši, nevolej ke mně, vezmi do ruky svou hůl a napřáhni ji nad moře a řekni dětem Izraele, aby šli!“ Amen!

123 Inspirace! Takovým způsobem tě zasáhne, když jsi nemocný. Takovým způsobem tě to zasáhne, když jsi v soužení. Něco ti bylo zjeveno a ty vidíš, že to bylo zjeveno. Ty to vyslovíš: „Jsem uzdravený!“

124 A pak ti Bůh řekne, co máš udělat: „Postav se a začni chodit.“ Amen! A pak je po všem, když to můžeš takovým způsobem udělat. Bůh to takhle dělá. Pak vidíš Boha projeveného skrze tebe samotného.

125 Byl to Bůh, který mu řekl, co má udělat. No, potom, všichni přítomní, celý Izrael, který tam byl přítomen, viděl tu inspiraci, která zasáhla Mojžíše. Viděli svýma vlastníma očima Boha, jak tu vodu vichrem rozdělil z jedné strany až na druhou. A ten ohnivý sloup je vedl přímo na druhou stranu přes moře. On o Bohu slyšel, a potom Ho uviděli.

Jozue 10:12, 13

126 Jozue se ocitl v hodině krize, když se shromáždily ty armády a slunce zapadalo. Jozue byl prorok, a věděl, že jestli ty armády budou mít nějakou šanci se znovu sjednotit a přijdou proti němu, že by ztratil hodně mužů. A tak v té hodině krize, když mělo být něco uděláno, zůstávala pouze jediná věc. Kdyby je mohl udržet na útěku, tak by je všechny rozehnal. Ale nebylo na to už dost světla, a tak se Jozue zastavil, zvedl své ruce a řekl: „Slunce, zastav se! A ty, měsíci, zůstaň nad Ajalonem, dokud tu bitvu neskončím.“ A slunce se zastavilo. Oni slyšeli Jozueho promluvit, a pak viděli Boha na vlastní oči — v akci. Jistě.

Jozue 10:12, 13

127 Vidíte, samozřejmě, že to byl paradox, vidět něco, co se zdá, že je nemožné, a přesto je to pravdivé. Ale: „Slunce zůstalo stát,“ říká Bible. Nevím, co si vy lidé o tom myslíte, jak funguje tento svět, ale slunce se každopádně zastavilo. Jozue se možná nikdy nesnažil přijít na to, jak to udělá, jak to Bůh udělá, jediné, co řekl, bylo: „Slunce, zastav se!“ On to vyslovil a asi si ani neuvědomoval, co řekl, protože to byl Bůh, který mu to dal, a On působil.

Marek 11:23

128 Stejná věc je u Marka 11:23: „Kdybyste řekli této hoře, přesuň se, a nepochybovali byste o tom ve svém srdci, ale věřili, že to, co jste řekli, se stane, můžete mít to, co jste řekli.“ Ale vy se tam nemůžete postavit a tápat ve své mysli a říct něco takového, musíte k tomu být inspirováni, abyste to řekli. Amen!

129 Promiňte mi to vyjádření, ale tehdy, když jsem seděl tam v těch lesích (a Bůh je můj soudce, a mohl bych tu padnout mrtev na tuto kazatelnu), když mě toto místo Písma celý můj život uvádělo do rozpaků, seděl jsem tam toho rána v těch lesích a přemýšlel jsem o tom. A ten hlas ke mně promluvil, On řekl: „To místo Písma je jako všechna ostatní místa Písma — je pravdivé.“

130 A já jsem si pomyslel: „No, ale jak by to mohlo být?“

131 A On řekl: „Jsi...“ Řekl jsem... On řekl: „Promluv, a stane se to. Nepochybuj o tom.“

132 S někým jsem mluvil — seděl jsem hluboko v lesích, nebyly tam žádné veverky, byl jsem tam tři dny. Nebyly tam žádné veverky. A seděl jsem tam v platanovém mlází. Veverky ani nepřicházejí... Každý, kdo loví veverky, ví, že na platanech nejsou. A seděl jsem tam a vítr foukal opravdu silně, bylo asi deset hodin dopoledne, a znovu jsem se ponořil do přemýšlení.

133 A hlas řekl: „Jsi na lovu a potřebuješ veverky, úplně stejně jako Abraham potřeboval berana.“

134 Pomyslel jsem si: „Ten hlas mi vždycky říká pravdu, ale tohle zní nějak podivně.“ A vstal jsem a rozhlédl jsem se všude kolem: „Kde je ta osoba, která se mnou mluví?“ Nic; jen vítr silně foukal. A já jsem přemýšlel: „Copak jsem usnul a to se mi zdálo?“ Ne, nespal jsem. Seděl jsem tam opřený o strom a všechno jsem pozoroval, měl jsem se tam hlouběji v lese za chvíli sejít s bratrem Woodem a bratrem

Sothmannem, kolem desáté dopoledne. Opodál pracovali farmáři, sklízeli kukuřici.

135 A znovu jsem uslyšel *hlas*: „Jsi na lovu, a potřebuješ zvěř. Kolik jich potřebuješ?“

136 A já jsem si pomyslel: „No, nechci to přehánět, poprosím jen o tři, tři veverky. Chtěl bych tři mladé červené veverky. Tolik chci.“

137 On řekl: „Tak to vyslov.“

138 A já jsem řekl: „Budu mít tři mladé červené veverky.“

139 On řekl: „Odkud by měly přijít?“

140 „No,“ uvažoval jsem, „došel jsem až takhle daleko; je tu něco, co se mnou hovoří.“ Úplně stejně jako vy teď slyšíte mluvit mě. A Bůh na nebi, s touto Biblí na mém srdci, ví, že to je pravda. A řekl jsem: „Dobře...“ Zvolil jsem takové nesmyslné místo, starou suchou větev, která tam visela asi ve vzdálenosti padesáti metrů, na dostřel mé pušky.

141 Řekl jsem: „Ta první bude přímo tamhle,“ a byla tam.

142 Protřel jsem si oči a ohlédl jsem se dozadu, otočil jsem hlavu a pomyslel jsem si: „Nechci střílet do vidění.“ A podíval jsem se znovu a ta veverka tam seděla. Vložil jsem náboj do pušky, zamířil a viděl jsem její černé oko; mladá červená veverka. Pomyslel jsem si: „Asi spím, za chvíli se probudím. To se mi zdá.“ No, zamířil jsem, vystřelil po veverce, a ona z té větve spadla. Pomyslel jsem si: „No, nevím.“ Přemýšlel jsem: „Mám tam zajít a podívat se po ní?“ A zašel jsem tam a ona tam ležela. Zvedl jsem ji ze země a tekla z ní krev. Vidění nekrvácí, rozumíte. A tak jsem ji zvedl, a byla to veverka. Úplně jsem celý ztuhlul.

143 A rozhlédl jsem se kolem a pověděl jsem: „Bože, to jsi byl Ty.“ Řekl jsem: „Děkuji Ti za to. Teď půjdu...“

144 On řekl: „Ale ty jsi *něco* řekl! Pochybuješ o tom, co jsi řekl? Řekl jsi, že dostaneš tři. Odkud teď přijde ta další?“

145 Pomyslel jsem si: „Dobře, pokud se mi to zdá, tak v tom budu pokračovat.“

146 A tak jsem řekl... Zvolil jsem starý kmen vzdáleného stromu, který byl celý porostlý tady tím jedovatým břečťanem. Na něčem takovém nikdy veverku neuvidíš. A tak jsem řekl: „Ta další vyleze

rovnou z toho jedovatého břechtanu¹,“ a seděla tam malá rezavá veverka a dívala se přímo na mě. Položil jsem pušku a protřel si oči. Otočil jsem se znovu, pomyslel si... a ona tam seděla a hlavu měla otočenou stranou. Zastřelil jsem ji a vyrazil jsem na zpáteční cestu.

147 Ale On řekl: „Tys řekl tři! Pochybuješ o tom, cos řekl?“

148 Řekl jsem: „Ne, Pane, nepochybuju o tom, co jsem řekl, protože Ty potvrzuješ...“ To je jedno místo Písma, ohledně kterého jsem byl na rozpacích: Ne, „kdybych Já řekl,“ ale „kdybyste řekli vy.“ Ne, kdyby to řekl Ježíš, ale kdybys to řekl ty sám.

149 A tak jsem uvažoval: „Nějak jsem pronikl do toho kanálu a vím, že On je tady, protože jsem skoro bez sebe.“ Pomyslel jsem si: „Tentokrát to udělám opravdu skutečně absurdní.“ Řekl jsem: „Červená veverka půjde dolů z tamtoho kopce a půjde přímo tímhle směrem a přímo kolem mne a půjde a posadí se tam na tu větev a bude se dívat tam na toho farmáře.“ A tu ona jde z toho kopce, vylézá tam a sedla si tam a dívala se na toho farmáře. A já jsem ji skolil.

150 Satan mi řekl: „Víš co? Lesy jsou jich teď plné.“ A já jsem tam seděl až do dvanácti a nic jiného se už nestalo. To ukazuje, že když Bůh... On je sám Stvořitel nebe a země!

151 V Jeffersonville nás teď poslouchá rodina jménem Wrightovi. Bratr Woods a já jsme je šli jednou navštívit. Oni pro sbor dělají víno pro Večeři Páně. Malá Edith tam seděla v pokoji; je to malá ochrnutá dívka, která byla celý život nemocná, a tak jsme vždy očekávali, že Bůh ji uzdraví. Její sestra je vdova, muž jí zahynul; jmenuje se Hattie, je to velice pokorná obyčejná žena. A zatímco jsme s bratrem Banksem šli, abychom jí ulovili nějakého králíka, oni upekli velký třešňový koláč; a pak nás pozvali, abychom poseděli a něco snědli.

152 Seděli jsme všichni kolem stolu, hovořili jsme o této události; to se stalo právě několik dnů předtím. A když jsem seděl u stolu a mluvil o tom, najednou jsem řekl: „Co se to tam mohlo stát?“ Řekl jsem: „Bratře Wrighte, jsi starý muž, celý život jsi lovil veverky. Bratře Shelby, ty jsi na lov veverek expert. Bratře Woodsi, ty taky. Já je taky lovím od svého dětství. Viděli jste někdy veverku v platanovém nebo akátovém mlází?“

153 „Ne.“

¹ *Jedovatec kořenující*

154 Řekl jsem: „Tam prostě nejsou.“ Řekl jsem: „Jediné, co vím, je, že to je prostě ten stejný Bůh. Když Abraham potřeboval berana, On byl Jahve–jireh, On si ho pro sebe mohl obstarat.“ Řekl jsem: „Věřím, že to je totéž.“

155 A malá postarší Hattie, která tam seděla vzadu, řekla: „Bratře Branhame, to je čistá pravda!“

156 Ona řekla tu správnou věc! Když to vyslovila, Duch svatý vešel znovu do toho kanálu, všichni to pocítili. Postavil jsem se a řekl: „Sestro Hattie, Tak praví Pán, ty jsi vyslovila to správné slovo, jako ta Syrofeničanka. Duch svatý teď ke mně mluví a řekl, abych ti dal to, po čem touží tvé srdce.“ Řekl jsem: „Teď, jestli jsem Boží služebník; pokud ano, pak se to stane. Jestli nejsem Boží služebník, pak jsem lhář, nestane se to; jsem podvodník.“ Řekl jsem: „Teď zkus a uvidíš, jestli je to Duch Boží nebo ne.“

157 Ona řekla: „Bratře Branhame,“ (všichni plakali) řekla, „o co mám prosit?“

158 Řekl jsem: „Máš ochrnutou sestru, která tu sedí.“

159 V kapse jsem měl dvacet dolarů, abych jí je dal, ona ty peníze přinesla *do sboru* jako dar. Ta žena z té maličké staré chudé farmy nevydělá ani dvě stě dolarů ročně; ona a její dva chlapci. Z jejích chlapců se stali takoví typičtí Rickyové, školní věk, víte, a byli prostě na svou matku drzí; bylo jim asi patnáct, šestnáct let. A, ó, oni tam stáli a tomu, co jsem říkal, se smáli.

160 A já jsem řekl: „Máš otce a matku, kteří tu sedí, a jsou staří. Nemáš žádné peníze. Popros o peníze a uvidíš, jestli ti nespadnou do klína. Popros o svou sestru a uvidíš, jestli nevstane a nebude chodit.“ Věděl jsem tehdy, jako Job; je prostě něco, o čem víš, když na to narazíš. Řekl jsem: „Já vím! Stojím tady asi před deseti lidmi,“ řekl jsem, „pokud se to nestane, tak jsem falešný prorok.“

161 Ona se zeptala: „O co mám prosit?“

162 Pověděl jsem: „To záleží na tobě, pro co se rozhodneš. Já to za tebe rozhodnout nemohu.“

163 Ona se rozhlédla, ta malá žena, a najednou řekla: „Bratře Branhame, největší touha mého srdce je spasení mých dvou chlapců.“

164 Řekl jsem: „Dávám ti tvé chlapce, ve jménu Ježíše Krista.“ A ti chichotající se, smějící se a dělající si legraci chlapci padli matce do

klína a odevzdali své životy Bohu, a přímo tam byli naplněni Duchem svatým!

165 Proč? To je pravda! Bůh má právo mne před těmito lidmi v celém národě zabít. Mnozí z vás tady a v Jeffersonville, mohu slyšet, jak teď v modlitebně zní „amen“! Protože oni tam sedí a poslouchají to. Rozumíte, protože to je pravda! Co to je? Je to když... Bůh ve své svrchované milosti — pak se to děje! Bez toho se to nestane.

166 V tom rozhodujícím okamžiku... Přemýšlím o všech těch lidech, se kterými se znám. Bůh obchází všechny celebrity, a tak dále, aby dal chudé staré pokorné ženě, která se sotva umí podepsat... A On věděl, o co ona bude prosit. A to byla největší věc, protože její sestra, ona už teď nežije, a její otec a matka musí zemřít, a peníze by došly, ale duše jejích chlapců jsou věčné! A to byla ta hodina pro ně, aby se toho chytli. A jakmile jsem to řekl: „Dávám ti tvé chlapce, ve jménu Ježíše Krista,“ oni tam padli matce do klína. Kolik z vás tady ví, že to je pravda, ti, kteří vědí...? Vidíte? Jistě. Proč? Inspirace!

167 No: „Slyšel jsem o Tobě, že jsi mohl stvořit veverky; slyšel jsem o Tobě, že jsi mohl stvořit berana; ale teď Tě vidím svýma vlastníma očima!“ Projev, to vidění se zviditelnilo. Když Bůh něco zaslíbil, to je to, co On udělá.

168 Všimněte si, když jste v potřebě. Možná jako Jozue, on byl v potřebě. On nepřemýšlel o okolnostech, on to vyslovil, a to byl Bůh! Věříte, že slunce se zastavilo? Já také. Jak se to stalo? Nesnažte se na to přijít; ale to se stalo. Jozue to udělal a zvedl své ruce. V tom rozhodujícím okamžiku měl přístup k Bohu, a to bylo to, co se stalo. Bylo to v pravý čas. Duch živého Boha viděl, že je to zapotřebí a postrčil Jozua, aby to řekl. Ten stejný Bůh viděl potřebu Abrahama. Ten stejný Bůh viděl potřebu, aby mi toto místo Písma bylo potvrzeno, že toto místo Písma je také pravdivé! Ten stejný Bůh viděl potřebu těch dvou předurčených chlapců, a to byl ten okamžik, kdy to dokázal a potvrdil své Slovo.

Lukáš 7:38, 44; Jan 8:7

169 Svatý Marek 14, tam vidíme ženu, která Mu uvěřila. Ona měla potřebu a viděla, že On má potřebu, aby mu byly umyty nohy. Ona k tomu potřebovala jen inspiraci, aby se pustila do akce. Poslouchajte teď pozorně, předtím než skončíme. Ona jen musela být inspirována, aby začala jednat, protože ona už o Něm slyšela. Slyšela, jak odpustil tam té ženě její hříchy, té smilnici, a řekl: „Kdo z vás je bez hříchu, ať první hodí kamenem.“ Ona o Něm slyšela, ale teď Ho uviděla. Byla

inspirována k tomu, aby mu posloužila. To je jediná věc, kterou potřebujete.

Matouš 24:24; Marek 13:22

¹⁷⁰ Ať ti Duch svatý řekne, že jsi hříšník! Ať ti Duch svatý řekne, že se mýlíš! Ať ti Duch svatý dokáže z Písem, že jsi biblicky na omylu! A co... protože to se dá do pohybu jenom skrze jeden přímý kanál každého místa Božího Slova, to se v žádném případě neodchýlí. Pokud se odchýlíte, k ničemu vám to nebude. Protože Duch svatý vás tím může inspirovat, ale jestli ta duše není v pořádku s Bohem, jak jsme to v průběhu tohoto týdne probírali, přesto to k ničemu není. Zapamatujte si, v těch posledních dnech povstanou falešní pomazaní — ne falešní Ježíšové, falešní *Kristové*, pomazaní — a svedli by, pokud by to bylo možné, i samotné vyvolené.

¹⁷¹ Všimněte si, ona Mu měla vykonat službu. Ona o Něm slyšela, ale teď Ho uviděla na vlastní oči. Měla vykonat službu, ale neměla nic, čím by to udělala. Ale přesto vyrazila kupředu, aby tu službu vykonala — Bůh opatřil vodu a ručník, aby mohla umýt Jeho nohy. Slyšela o živém Bohu celý život, ale teď Ho uviděla na vlastní oči. Věděla, že to byl On, a zasáhla ji inspirace a řekla: „To je ten Posel!“ On potřeboval posloužit. Ona neměla nic, čím by mu posloužila; měl špinavé nohy; ale ona i tak vyrazila vpřed, aby mu posloužila, protože byla inspirovaná, aby to udělala.

¹⁷² Ó, odpadlý člene církve, vy denominační muži a ženy, nevidíte dnes večer Ježíše, v jaké je nouzi? Kdyby vás jen mohla zasáhnout inspirace, to je ta vhodná hodina. Ale ona Ho uviděla svýma očima. Ti ostatní se mu tam dokonce posmívali. Oni Jeho poselství nevěřili. Upřímně řečeno, ten hostitel, pastor-hostitel, starý Šimon, Ho tam pozval proto, aby si z Něj mohl dělat legraci. Oni nevěřili, že On je prorok.

¹⁷³ A tak, potom když se zdálo, že to pro něj ďábel prostě přímo připravil, aby to řekl, on si sám v sobě řekl: „Kdyby ten muž byl prorok, pak by poznal, co je to za ženu, která je u Jeho nohou. Kdyby to byl prorok!“ Vidíte, jemu to ani nebylo zjeveno, kým On byl. Jeho nemohla zasáhnout žádná inspirace, protože tam nebylo nic, co by mohla zasáhnout. Ale ji zasáhla.

¹⁷⁴ Její oči viděly nad jeho kritiku. Ona věřila, že byl *Prorok*. Vidíte, slovo proroků, ona věděla, že v Něm byla potvrzena všechna slova proroků. Ona slyšela, že byl na zemi, ale teď Ho vidí. Sledujte, co udělala. Uviděla Slovo, které se stalo tělem, Mesiáše, Emanuele. Když

dala průchod svému impulzu víry zjevení, kým On byl v té době, ve které ona žila, že On byl Beránkem Božím pro takové hříšníky jako ona, ona vykročila, aby posloužila Jeho potřebě, aniž by věděla, jak to udělá.

Izaiáš 53:5; Lukáš 17:30

175 Takovým způsobem přichází opravdové uzdravení, když ti je zjeveno, že On byl raněn pro tvoje přestoupení, potřen pro tvé nepravosti a Jeho ranami jsi byl uzdraven, když se to pro tebe stane inspirací, abys na tomto místě viděl Jeho přítomnost, podle svatého Marka 11... nebo Lukáše 17:30, že On sám se zjeví v těch posledních dnech mezi svým lidem, v lidském těle, jak to udělal před Sodomou; když to uvidíš a něco tě zasáhne...

176 Lékař může povědět: „Ta rakovina tam stále je.“

177 Pacient může říct: „Já — nevím, jak budu chodit, ale chodit budu každopádně.“ Nevíme, jak se to stane.

Lukáš 7:38

178 Ona vykročila, aby mu posloužila, protože Ho zasáhla inspirace... zasáhla ji, že to byla ta hodina, že to byl ten Posel, že to byl ten Mesiáš, který měl uzdravovat, a ona tomu uvěřila. A On potřeboval, aby Mu někdo posloužil, a ona šla vpřed a neměla nic, co by ukazovalo, že to dokáže udělat. Ona prostě šla na základě své inspirace. Sledujte! Bůh otevřel prameny slzných žláz v jejích očích. A tytéž oči, které slyšely... uši, které o Něm kdysi slyšely, oči, které to uviděly, se otevřely k radosti. Potom ty její Bohem jí dané dlouhé vlasy a dolů stékající slzy, Bůh jí opatřil ručník. Svými vlasy a slzami posloužila Jeho potřebám, potřebě živého Boha. Ona o tom slyšela, ale teď Ho uviděla, mohla Mu posloužit.

179 Ó, hříšníku! Proč to neuděláš podobně, když teď vidíš ty potřeby, že On tě potřebuje, tvoji službu? Teď vidíš Toho, o kterém jsi kdysi slyšel z Bible. Viděli jsme Ho včera večer, jak sem přišel a co udělal. Vidíme Ho shromáždění za shromážděním, a někdy sedíme tak chladní a lhostejní, říkáme: „Ano, vím, že to Písmo říká. Ó, viděl jsem, jak se to stalo.“ Vidíte? Jsme bez nadšení, nezdá se, že by nás to zasáhlo správným způsobem.

180 Nezdá se, že by... něco jako kdybys poléval... jako kdybys vzal zápalku a škrtal. Pokud ta zápalka ve své hlavičce neobsahuje síru, nedokáže se zapálit. Můžeš škrtat a škrtat a škrtat, ale jestli nějaká chemická látka zničila na tom tu síru, ona se nezapálí, žádné světlo

nebude. Ale pokud ta chemická látka, ta síra narazí na ten kov, pokud tam stále je, pak se při škrtnutí vznítí.

Židům 13:8

¹⁸¹ A když nastalo to opravdové skutečné potvrzení Písma, poselství tohoto posledního dne a ty vidíš přítomnost Ježíše Krista, to o čem jsi slyšel, co On dělal ve svém životě, a slyšíš, že Písma hovoří, že On je tentýž včera, dnes i navěky; a krátce před tím než tento sodomský stav bude spálen ohněm Božího hněvu, vidíš Ježíše vracejícího se mezi svůj lid, zformovaného v lidském těle a konajícího tytéž věci, které dělal - ó! - to by mělo zapálit naše duše slávou! To by pro nás mělo něco udělat. Proč? To na to dopadá.

Matouš 9:20, 22; Marek 5:27, 34; Lukáš 8:44, 48; Kolossenským 2:9

¹⁸² Slyšeli jste v Bibli, co On udělal; jak se ta žena dotkla Jeho roucha. On se otočil a řekl jí o jejích potížích, a její víra ji uzdravila. No, On zaslíbil, že tu stejnou věc udělá znovu krátce předtím, než ten svět shoří, a že ten svět bude ve stavu Sodomy. Nový zákon, ten Prorok, Bůh-Prorok, ten Prorok proroků, Bůh všech těch proroků, plnost Božství tělesně, Bůh projevený v těle, Stvořitel z knihy Genesis, haleluja, to je Jeho Slovo! On řekl, že se to stane! A my vidíme stav Sodomy, vidíme svět v takovém stavu, a teď Ho vidíme, jak sestupuje a dělá přesně to, co řekl, že udělá. No, slyšeli jsme o Něm, teď Ho vidíme! „Slyšel jsem o Tobě jen z doslechu, teď Tě vidím na vlastní oči.“ Amen! „Vidím Ho vlastníma očima.“ Jaká by to měla být hodina! Jaký by to měl být čas! Potvrzení Jeho Slova! Vždycky, když to Slovo je potvrzeno, je to Bůh hovořící ve svém Slovu, odhalující se do viditelného stavu, že to můžete vidět.

1. Mojžíšova 3:15; Matouš 26:13; Marek 14:9; Lukáš 7:37, 38

¹⁸³ No, tady je stará prostitutka z ulice, padá u oltáře (před Ježíšem) a umývá mu slzami nohy a utírá je svými vlasy. Bůh to poctil, řekl: „Kdekoliv bude toto evangelium kázáno, ať je to řečeno na její památku.“ Proč? Podívejte se, jak byla špinavá, ale něco ji zasáhlo. Ona uviděla Slovo zaslíbení z Edenské zahrady: „To semeno ženy rozdrť hadovi hlavu.“ Uviděla Mesiáše narozeného z panny.

¹⁸⁴ Slyšela, že se měl narodit z panny; ale oni slyšeli, že ten člověk je na zemi. Slyšela, že je tu nějaký mladý rabi-prorok, který uzdravuje nemocné. Ona tomu uvěřila! A tady jde po ulici, prochází se a rozhlíží se. A podívala se tam a uviděla, že tam probíhá ta velká párty. Vklouzla k plotu a podívala se přes něj, a On tam byl. On tam byl! Něco jí řeklo: „To je On!“ To bylo vše, co potřebovala, aby byla inspirována. Vidíte, co

se stalo? Ona uviděla Slovo Boží, které se stalo tělem. Slyšela svýma ušima, a teď uviděla vlastníma očima.

¹⁸⁵ Tedy, všichni víme, že máme zaslíbení, jaký bude stav církve v tom posledním dni. Církve, ve svém současném stavu, nemůže vůbec vyplnit Boží přikázání, to velké pověření, nedokázala by nikdy vyvolat nevěstu. Která by to udělala? Letniční? Řekl bych, že ne. Ani žádná jiná z nich. To je pleva, která je na pšenici, která se ukázala a vypadala přesně jako ta pšenice, ale pšenice v ní nebyla. Ona se otevírá, ale zrno z ní vychází. Oni se organizují, sami se zabíjejí. Tam umírají. Jsou to stébła. Ale pšenice tím prošla a teď se to začíná formovat do tvaru nevěsty. To pšeničné zrno, které padlo do země v průběhu těch temných věků, ono muselo zemřít.

Jan 12:24

¹⁸⁶ Ten kritik říká: „Jak mohl ten milostivý Bůh, který dokázal otevřít Rudé moře, snášet pohled na ty ubohé křesťany, kteří byli předhazováni lvům a upalováni a všechno možné? Seděl si, jakoby se tomu všemu smál.“ Ubohý ignorant. Copak neví, že: „Pokud zrno pšenice nepadne do země...“? Ono v těch temných věkách muselo zemřít, jako každé jiné pšeničné zrno musí padnout do země a musí být pochováno, aby v té první reformaci vzešly ty dva listy Luthera, stéblo. Muselo to vzrůst ve Wesleyovcích, tam v minulosti, aby to přineslo pyl, klasy, ten velký misijní věk. Muselo to vystoupit v Letničních, pro navrácení darů, aby to téměř svedlo samotné vyvolené (vypadá to jako pšeničné zrno); otevři to, vůbec žádná pšenice tam není, je to jenom slupka. Ale oni tam potom začínají formovat organizaci jednotářů, organizaci trojičních, organizaci vyznavačů dvojice, organizaci Církve Boží a všichni se zorganizovali, a je to prostě samá smrt! A co se děje teď? To bylo jenom úkrytem pro pšenici, ona skrze to celou dobu rostla.

¹⁸⁷ Teď se to začíná otevírat, ta pšenice se začíná ukazovat. Toto není Letniční věk, toto je věk pozdního dne, toto je věk nevěsty, toto je večerní světlo, toto je čas, kdy se musí vyplnit Malachiáš 4, aby byl dodržen Boží vzor, toto je vyplnění Lukáše 17:30, to je kniha Jeremiáše a všech ostatních, Joel mluví o těchto dnech také. To je ten den! „Slyšel jsem, Pane, a to přicházelo, ale teď to vidím na vlastní oči!“

Matouš 24:24; Marek 13:22

¹⁸⁸ I když povstávají mnozí falešní napodobovatelé, Jannes a Jambres se všemi svými kejklemi, aby dělali vše, co dělal Mojžíš; jím ani Aronem to ani nezachvělo. Oni věděli, jako Job, oni věděli, odkud pochází jejich inspirace. Oni věděli, že to je „Tak praví Pán!“ A tatáž

Bible, která mluvila o nich, řekla, že oni přijdou v těch posledních dnech — napodobovatelé. Tyto náboženské denominace, když něco začalo... Kdo začal první? Mojžíš nebo oni? Kdyby oni začali první, pak by tím imitátorem byl Mojžíš.

189 Teď máme všechny druhy rozeznávání a všechno možné, co se snaží odvrátit vaši mysl od té opravdové Boží věci, kterou Bůh dokázal jako pravdu na základě svého Písma. „Slyšeli jsme o tom svýma ušima, teď to vidíme na vlastní oči.“ Amen! Věřte tomu? Celým svým srdcem? Inspirace! A v tom dni, kdy Syn člověka je zjevován, Syn člověka, Ježíš Kristus projevený uprostřed svého lidu.

1. Mojžíšova 18:9

190 Přišel tam nějaký muž *a postavil se* před Abrahama a jeho skupinu, prostě nějaký obyčejně vypadající muž v zaprášeném oděvu. Byl obrácen zády ke stanu a řekl: „Kde je tvá manželka Sára?“ Ne S-a-r-a-i, S-á-r-a. A-b-r-a-h-a-m, ne A-b-r-a-m. Oslovil ho jeho jménem. Řekl: „Kde je?“

1. Mojžíšova 18:9

191 On pověděl: „Ona je ve stanu, za tebou.“

1. Mojžíšova 18:10, 12, 13

192 Řekl: „Navštívím tě podle času života,“ a ona se v duchu zasmála. Řekl: „Proč se zasmála?“ No, On zaslíbil... Tito lidé, to byli právě ti, kteří očekávali zaslíbeného syna.

193 No, nezajímá mne, jak moc tito lidé v těchto denominacích předstírají a říkají, že očekávají Krista; jejich skutky dokazují, že neočekávají! Je to tak. Vaše skutky mluví hlasitěji než vaše slova. Vše, o čem přemýšlí, je jak získat denominační členy; ale jsou někteří lidé, jeden tady a druhý tam, kteří očekávají na příchod Páně. Oni přesto očekávají. Jenom těm se On zjeví, jenom ti to pochopí.

Lukáš 2:26

194 Pouze ti vyvolení pochopili, kým On byl. Jen na to pomyslete, byly tam asi možná tři miliony lidí, Židů, na zemi, a ani třetina z nich vůbec nevěděla, že On tam byl, dokud On to nevykonat a neodešel. Ale On se zjevil těm, kteří na to očekávali: Janu Křtiteli a těm apoštolům, které Jan povolal, a tak dále, a slepé Anně v chrámě, knězi Simeonovi, kterému to bylo zjeveno Duchem svatým, že uvidí Krista. Všichni tito velcí náboženští vůdcové, teologové, a tak dále, byli úplně slepí.

195 Pouze déšť může vzbudit to semeno, pokud tam to semeno už je. A tak jako jste nejdříve byli zárodkem ve svém otci, a on vás neznal, a přesto jste byli ve vašem otci — ale skrze to semeniště vaši matky

jste byli projeveni na jeho obraz, a pak s vámi mohl hovořit — Bůh, ten velký Bůh, pokud máte věčný život, pak ten zárodek věčného života byl v Bohu na počátku, a vy jste tam byli. Vy jste byli v Jeho mysli, vaše jméno a vše ostatní. A On, na základě předzvědění, vás určil, abyste toto uviděli. A vy, kteří jste k tomu nebyli určeni, to nikdy neuvidíte. Ale pamatujte si, ve jménu Pána Ježíše: „Ta hodina je zde!“ Budete Mu věřit? Odevzdejte Mu své životy.

¹⁹⁶ Musím skončit, je už po deváté. Skloňme naše hlavy: „Slyšel jsem o Tobě, Pane, teď Tě vidím.“ Pane Ježíši, požehnej tyto lidi, zatímco očekávají.

¹⁹⁷ A teď bych vám chtěl položit otázku. Chtěl bych dovolit Duchu svatému (Doufám, že to udělá.) prozkoumat vaše myšlenky, prozkoumat vás, prozkoumat vaše duše, abyste viděli, jestli opravdu věříte. A pokud zjišťujete, že je tam trochu pochybnosti, nezvednete ruce? Řekněte: „Pane Ježíši, dovol mi Tě uvidět. Slyšel jsem o Tobě, ale nikdy jsem Tě ve skutečnosti neviděl. Dovol mi Tě uvidět, já uvěřím.“ Dobře. To je skvělé.

¹⁹⁸ Je tady někdo, kdo Ho nepoznal jako svého Spasitele? Zvedni ruku a řekni: „Jsem hříšník, ale jestli... pokud mi jen dovolíš, abych Tě uviděl, Pane Ježíši; projev toto Slovo, o kterém oni hovořili. Já vím, že tak Tě uviděl Job. Víím, že tak Tě uviděl Abraham. Víím, že tak Tě uviděli ti všichni ostatní, protože to bylo Tvoje zaslíbené Slovo, které bylo potvrzeno. Slyšel jsem o věcech všeho druhu, o padělcích a všem možném, ale pochopil jsem, že je tu v zemi poselství posledních dnů, o kterém mluvil anděl tam u řeky v roce 1933. Slyšel jsem o uzdravovacích bohoslužbách, které začaly probíhat, a víím, že když se to děje, že to nemůže zůstat v té stejné staré denominační koleji.“ To kvůli tomu posláno nebylo, nikdy to tam nezůstalo. [Prázdné místo na pásku.]

¹⁹⁹ Co kdyby přišel Mojžíš a řekl: „Postavme koráb jako Noe a odplujeme z Egypta po řece.“ Ó, ne. Vidíte? Ne! On měl poselství od Boha, on byl tím projevem. Ten prorok povstávající na scéně měl dokázat Izraeli hned tam (oni neměli proroka čtyři sta let, neměli proroka, a tady povstává na scéně prorok), oni to měli poznat, že něco se chystá.

Jan 4:19

²⁰⁰ Izrael znovu neměl proroka čtyři sta let, a tady přichází na scénu Ježíš. A žena u studny řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Neměli

jsme takového už čtyři sta let.“ Protože On věděl, co bylo v jejím srdci. Vidíte?

Malachiáš 4:6; Zjevení 10:7

201 No, byl nám zaslíben věk církve skrze reformátory, a měli jsme je. Ale On zaslíbil, v Malachiáši 4, že v posledních dnech dodrží svůj vzor ohledně toho, co se stane: „Aby obrátil srdce dětí zpět k víře apoštolských otců“ — právě kvůli tomu účelu. A církev je v těch denominacích a izmech tak roztržštěná, je to tak roztrhané na kusy, že to je mrtvé; to byl nositel. A pak On zaslíbil, že v hodině sedmého andělského posla bude zjeveno sedm pečetí, a tajemství Boží budou oznámena (Zjevení 10), když ten sedmý anděl začne oznamovat své poselství. Ne uzdravovací bohoslužba, poselství, které následuje po uzdravovacích bohoslužbách.

Jan 10:30

202 Ježíš byl „velký chlapík“, dokud mohl uzdravovat nemocné. Ale když řekl: „Já a můj Otec jsme jedno.“

203 „Ach - ach! To je omyl!“

204 Job byl velký, dokud se mu něco nepříhodilo. Vidíte? Vždycky je to tak.

205 Věřte. Přijmete Ho teď? Zvedněte vaše ruce a řekněte: „Já mu věřím. Chci Ho přijmout.“ Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. To je skvělé. Sedte teď opravdu tiše a na chvíli se modlete.

1. Tessalonicenským 4:16

206 Drahý Bože, v této slavnostní chvíli, blíží se čas, jako je tento, kdy se skutečně jednoho dne ozve úder hromu a Syn Boží sestoupí z nebes se zvoláním, s hlasem archanděla, a s Boží troubou a mrtví v Kristu povstanou. A každý z nás ví, a jsme si toho dnes večer vědomi, Otče, že se budeme muset zodpovídat za každé slovo, které vyslovíme a za každé slovo, které řekneme. Dokonce i za myšlenky, které jsou v našich srdcích, budeme se za to zodpovídat. Prosím Tě, Bože, v Ježíšově jménu, abys očistil každé srdce, které se tu nachází. Očisti moje srdce, očisti srdce těchto lidí. A kéž bychom byli připraveni, Pane, a kéž by naše duchovní oči byly dnes večer otevřeny, abychom uviděli slávu všemohoucího Boha. My jsme o Něk slyšeli. Ó, Otče Bože, prosíme, abys nám dovolil Ho uvidět. Vyslyš, Otče. Dej nám tato požehnání, prosím Tě, skrze jméno Ježíše Krista. Amen.

207 Pamatujte: Ve svém srdci, tam kde sedíte, udělejte si tam malý oltář. Povězte: „Pane Ježíši, vejdi teď do mého srdce. Dej mi něco, co...

něco, čeho se dokážu držet. Dovol mi pocítit tu inspiraci, která mi dá poznat, že Ty jsi přítomen.“

208 No, jaké to je prohlášení vzhledem k lidem! Jaká věc, udělat toto! Teď poprosím Pána Boha, poprosím...

Daniel 7:9; Zjevení 1:14

209 Kolik z vás dostává ty pásky? Poslouchali jste ten: „Kolik je hodin, pánové?“ Neukazovali jsme ty časopisy a ty věci rok předtím, než se to stalo? Věda je ohledně toho na rozpacích. Tam byl Pán Ježíš korunován a s tou bílou parukou na hlavě, jak to vidíte v Bibli, ve Zjevení 1 a v Danielovi, svrchovaný Soudce nebe a země. Přímo tam, kde to věda sama o sobě nemůže vidět. A v observatořích, tam na Arizonské univerzitě a až v Mexiku, to už dva roky zkoumají. A tam vám to bylo dopředu předpověděno, že se to stane.

210 A co s Aljašským zemětřesením? Sledujte, jak se Hollywood zhroutí do moře! Sledujte a uvidíte, jestli se to nestane. On mi ještě nikdy neřekl nic falešného. To se stane. Rozumíte? Jen sledujte a uvidíte, jestli nežijeme v závěrečných hodinách dějin. Nikdo neví, v jakou hodinu On přijde. Ale vím jedno: Věřím, že ve svém současném stavu, pokud mám zdravý rozum, pokud bych nebyl křesťanem, určitě bych chtěl být opravdovým biblickým křesťanem, ne denominačním. Nespoléhejte na to, že jste křičeli. Slyšeli jsme to dnes ráno, dokázali jsme to z Božího Slova; bylo to konec konců mimo Boží vůli, nic to nedocílilo, ale způsobilo to smrt. Nebudte ve stéblu, budte v životě. Mějte víru v Boha.

211 Věříte, že ten Bůh, který dal toto zaslíbení, který se sám zjevil, v 1. Mojžíšově, a zjevil se Abrahamovi a předvedl ten zázrak... Tentýž Bůh se stal tělem, lidským tělem, narozeným z panny. Tam to byla samozřejmě teofanie, ale pak, když přišel v lidském těle a byl tím stejným mužem a předvedl ty stejné věci... Nevěříte, že kdyby Bůh mohl vzít nějakou osobu (jak to zaslíbil udělat podle Malachiáše 4), nějaký kanál, skrze který by mohl promluvit, že předvede tutéž věc, o níž řekl, že ji udělá? Věříte tomu? Já také věřím, že to udělá.

212 Věříte, že byste mohli mít víru dotknout se Jeho roucha, Jeho víru, abyste se dotkli toho roucha? Věříš, že právě teď něco hovoří ke tvému srdci, co ti říká, že máš víru, aby ses dotkl Jeho roucha? Věříš, že bys to mohl udělat? Natáhni tedy ruku a dotkni se *Ho* svou vírou. Ne emocí, prostě stoprocentně čistou neposkrvněnou vírou. Jednoduše řekni: „Pane, já věřím. Věřím celým svým srdcem. Chci, aby

ses mne dotkl, protože jsem slyšel, že jsi to dělal, a teď to chci vidět na vlastní oči.“ Rozumíte?

²¹³ Tedy, já se vás dotknout nemohu, k tomu je potřebný Bůh, aby se vás dotkl. Věříte, že On to udělá?

²¹⁴ Dívám se přímo dozadu po mé levé straně. Zdá se, jakoby tam byl nějaký kanál, jak jsem říkal, který tím způsobem táhne. Jelikož jsem byl tím směrem nasměrován, teď to nádherně přichází. Je to nějaká paní, která tam sedí se svým manželem. Není odsud. Je z Texasu, z Dallasu. Ona trpí a také její manžel trpí. Má komplikace, byla na operaci. To je pravda. Její manžel má nějaké bolesti v zádech, jsou to potíže se zády. Pan a paní Corbetovi z Texasu; z Dallasu, z Texasu. Pokud je to tak, zvedněte své ruce. Neznáme se. Je to tak? Na světě neexistuje způsob, jak bych to mohl poznat. Co to je? „Slyšel jsem o Tobě jen z doslechu, teď Tě vidím.“ Rozumíte, co mám na mysli? Zeptejte se toho páru. Nikdy v životě jsem je neviděl. „Slyšel jsem o Tobě z doslechu, teď Tě vidím na vlastní oči.“

²¹⁵ Pokud můžete věřit, Bůh může zařídit to, co potřebujete.

Marek 9:23

²¹⁶ Ten muž, který tam sedí, s rukou na bradě, s tím vysokým krevním tlakem. Věříte, že vás Bůh může uzdravit, pane? Věříte? Vy, který tam sedíte takhle se svou rukou, věříte, že Bůh vás z toho vysokého tlaku uzdraví? Zvedněte ruku, pokud tomu věříte. Dobře, On to udělá. Já jsem toho muže nikdy v životě neviděl, nic o něm nevím. Ale vy jste slyšeli, že Ježíš řekl tady v Bibli, že bude tyto věci dělat, a teď to vidíte! Rozumíte, co tím myslím? „Pokud můžeš věřit, všechno je možné.“ Jenom pro ty, kteří věří. Je potřeba skutečnou, opravdovou víru, aby se to stalo. Ale pokud tomu můžete věřit, Bůh to poskytne.

²¹⁷ Tam vzadu sedí nějaká paní, dívá se na mě, má na krku strumu².

²¹⁸ Žena, která sedí hned vedle, která sedí hned vedle ní, ona to pochopí. Ta paní tam má také vysoký krevní tlak. To je pravda.

²¹⁹ Žena, která sedí vedle ní, má také potíže. A ona není odsud, je z Arkansasu. Ony to nevnímají. Paní Phillipsová, věřte v Pána Ježíše Krista a buďte uzdravena! Věříte Mu? Z celého srdce? Přijímáte to? Pak to můžete mít.

Teď říkáte: „To je záhadné.“ Ne, ne.

² zduření štítné žlázy

Jan 1:42

220 Ježíš řekl: „Ty se jmenuješ Šimon, jsi Jonášův syn.“ Je to pravda?

221 „Slyšel jsem o Tobě svým uchem, teď Tě vidím svým okem.“ No, nevidíte, co se stalo? Někdo tam prostě sedí, dívá se, věří, důvěřuje a najednou se to děje. Vidíte?

Lukáš 17:30

222 Cítíš se dnes večer lépe, synu, než včera večer? Ty, který tam sedíš? Teď už je to v pořádku, uzdravíš se. Včera večer tu seděl, bouchal se do hlavy a všechno možné; no, dnes večer vypadá jako gentleman. Vidíte? Byl ohledně těch věcí tak trochu zmatený, ale teď to je všechno urovnáno. Bude to v pořádku. „A v tom dni, kdy je Syn člověka zjevován,“ vidíte, krátce předtím než má být spálena Sodoma.

223 „Slyšel jsem o Tobě svým uchem, teď Tě vidím svým okem.“ Slyšel jsem, že Ježíš Kristus řekl, že to zaslíbil, a právě teď to zaslíbení vidím živé. Vidíte? „Slyšel jsem o Tobě jen z doslechu, a teď Tě vidím na vlastní oči.“ Kolik z vás věří, že to je On? Ó, Bože...

224 Tedy, zatímco jsme tady... Už se připozdívá. Zítra večer budeme mít velkou uzdravovací bohoslužbu. Předpokládáme, že bratr Moore a já tu budeme stát a budeme se modlit za každou osobu, která chce tou řadou projít. Ale uvažoval jsem, když jsem o tom dnes večer mluvil, že jednoduše udělám výzvu k oltáři, ale pak jsem si pomyslel, „ne“, bylo tam řečeno, „slyšel jsem o Tobě svým uchem, ale teď Tě chci vidět svým okem.“ On je teď tady. Věříte tomu?

Marek 16:17

225 Položme teď ruce jeden na druhého. No, zapamatujte si, Ten stejný, který zaslíbil, že toto bude dělat, řekl: „Tato znamení budou provázet ty, kteří věří.“ Řekl to? Jste věřící? Řekněte: „Amen.“ Dobře, tedy, tentýž Bůh, který dal toto zaslíbení, které jste Ho právě teď viděli předvést... Zeptejte se někoho z těch lidí, já jsem je nikdy neviděl, já o nich nic nevím. Já bych je už teď vůbec nepoznal, rozumíte, je to pro mě nemožné. Ale to místo Písma se musí vyplnit! Dobře, pokud se vyplnilo, tak to ukazuje, že jsme v posledním čase; poznáme *tak*, že Syn člověka je hotov, aby byl... aby přišel, protože On se zjevuje v lidském těle. Je to pravda?

Marek 16:18

226 Potom víme, že je to pravda; a vy říkáte, že v Něho věříte, a položili jste ruce jeden na druhého. Pokud jsou vaše ruce položeny jeden na druhém, ten stejný Syn Boží, který je tady, aby způsobil, aby se to před vašima očima uskutečnilo; ten stejný Syn je tady a říká: „Oni

budou uzdraveni!“ Ten stejný Syn Boží. Slyšel jsem, že On řekl: „Jestli na ně věřící vloží své ruce, oni se uzdraví.“ Slyšel jsem to svým uchem, teď mi to dovol uvidět na vlastní oči. On zaslíbil, že to udělá.

A teď, když se budu modlit, modlete se i vy:

²²⁷ Pane Ježíši, ve jménu Pána Boha nebe, ať Tvůj Duch padne do srdcí těchto lidí; ta opravdová víra Boží, která jim potvrdí toto zaslíbení, a ať nebeský Bůh každého z nich uzdraví, když jsou poslušní Tvému přikázání, tím že položili ruce jeden na druhého. Ať se to stane, Pane. Ve jménu Ježíše Krista, dej, aby se to tak stalo ke Tvé slávě.

²²⁸ Věříte, že jste obdrželi to, zač jste prosili? Oznamuje vám to něco ve vašich srdcích? Cítíte tu malou špetku inspirace, která říká: „Přece ta věc skončila! Stalo se to!“?

Job 42:5

²²⁹ Přikázání Boží říká, že jsme to mohli slyšet naším uchem, a teď to můžeme vidět našima očima. Job řekl: „Slyšel jsem o Tobě jen z doslechu, ale teď Tě vidí mé oko.“

Marek 16:18; Římanům 10:17

²³⁰ Tedy, vy jste to slyšeli skrze Slovo, posloucháním Slova: „Víra přichází slyšením, slyšením Slova.“ Teď vidíte, jak to funguje, na vlastní oči! Tentýž Bůh, který to řekl, když se tyto věci měly dít, že ti, kteří tomu věří, budou klást ruce na nemocné a ti se uzdraví. No, spadlo to do vašeho srdce, že jste uzdraveni? Zvedněte ruce, pokud ano. Amen! To je opravdové apoštolské uzdravení. Myslíte to vážně? Věříte tomu celým srdcem? Haleluja! To je všechno, co potřebujeme. Povstaňme a vzdejme Mu tedy slávu.

²³¹ Děkuji Ti, Pane Ježíši. Ať je požehnáno jméno Páně.

*Budu Ho oslavovat! Budu Ho oslavovat!
Oslavovat Beránka zabitého za hříšníky.
Vzdejte mu slávu všichni lidé,
protože Jeho krev smyla každou skvrnu.*

²³² Milujete Ho? Vzdejme mu teď všichni společně slávu, všichni lidé. Podívejte, jestli vám to bylo Bohem zjeveno skrze ten kanál, skrze který jste byli spaseni; ten stejný kanál, který ti řekl, že jsi spasen, ten stejný kanál, jako skrze který se Bůh pohyboval v případě Joba a těch proroků, On skrze tebe prošel skrze ten kanál jako křesťana, skrze Jeho Božské zjevení, že jsi uzdraven, pak neexistuje nic, co by to mohlo zadržet, aby se to nestalo.

*Vzdejte mu slávu všichni lidé,
protože Jeho krev smyla...
(každou pochybnost, smyla každou pochybnost).*

*Budu Ho oslavovat! Budu Ho oslavovat!
Oslavovat Beránka zabitého za hříšníky.
Vzdejte mu slávu všichni lidé,
protože Jeho krev smyla každou skvrnu.*

Job 42:5; Lukáš 17:28, 30; Římanům 10:17

233 Ó, copak Ho nemilujete? Ó, jak nádherné. „Slyšel jsem o Tobě, Pane, svým uchem, a víra přichází skrze slyšení; ale teď Tě vidím.“ Bůh se dává poznat mezi svým lidem tak jako Abrahamovi, tady skrze své zaslíbení, že Syn člověka se zjeví v těch dnech, kdy se svět ocitne ve stavu Sodomy.

234 A tam vystoupili tři poslové, sestoupili z nebe.

235 A tam v Sodomě byla denominační skupina a tam šel Billy Graham a Oral Roberts a vzpomeňte si, jak jsem vám řekl, že nikde v dějinách církve vůbec nebyl žádný posel, který by byl poslán k celosvětové církvi, až do dnešní doby, jehož jméno by končilo jako Abraham, h-a-m. G-r-a-h-a-m, šest písmen, pro ten svět, číslo člověka.

236 Ale Abraham měl ve svém jménu sedm písmen, je to Boží úplně a dokonalé číslo. Vidíte?

237 A všimněte si, co ti poslové udělali, když tam přišli: kázali Slovo, vyvolali je ven, řekl jim, aby dělali pokání.

Lukáš 17:28, 30; Jan 1:1, 14

238 Ale Ten, který zůstal tam vzadu s Abrahamem, rozumíte, udělal zázrak tím, že řekl Abrahamovi, co dělala Sára a co si myslela tam ve stanu za Ním. A Ježíš, který byl Tím, který byl v této osobě, řekl: „Když se svět ocitne ve stavu Sodomy, tak jako to bylo tehdy, Syn člověka bude znovu zjevený.“ A všechna další místa Písma to potvrzují, že to tak je. „Na počátku bylo [Shromáždění říká: ‚Slovo!‘], a to Slovo bylo u [‚Boha!‘], a to Slovo byl [‚Bůh!‘], a to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ Souhlasí to? Teď vidíme to stejné zaslíbené Slovo, z Lukáše, z Malachiáše, všechna tato další zaslíbení pro dnešek, jak se stala tělem, přebývají mezi námi, ta, o nichž jsme slyšeli našima ušima; teď Ho vidíme našima očima, jak své vlastní Slovo vykládá, nepotřebujeme žádný lidský výklad. Ó, církvi živého Boha, tady a u telefonů, rychle se probudte, než bude příliš pozdě! Bůh vám žehnej.

*Miluj Jej, miluji Jej,
protože On dřív miloval mě
a vykoupil spasení mé na Golgotě.*

239 Dokázala by sis připustit, církvi, že se díváš svýma vlastníma očima... živé Slovo Boží se projevilo, zaslíbení pro tuto hodinu, v těchto posledních dnech, díváte se svýma vlastníma očima na živé Slovo, které je vykládáno přirozeným způsobem, Bůh mezi námi! „Vidím Ho na vlastní oči, Toho... Slyšel jsem, že On to bude dělat.“ Všichni starodávni mudrci očekávali na tento den a my to teď vidíme na vlastní oči, jak se to projevilo. Kolik těch starých jásajících metodistů, baptistů a těch opravdových ryzích letničních toužilo ve svém věku vidět, jak se toto stane! Mnozí z nich věděli, že se to stane, ale my tady dnes večer stojíme a vidíme, jak se to děje! Ó! Copak Ho nemilujete?

Jan 13:35

240 No, Ježíš řekl: „Podle toho všichni poznají, že jste mými učedníky, když se budete navzájem milovat.“ A tak, jako milujeme Jej, potřesme si jeden s druhým rukou a zpíváme: Budu Ho oslavovat, budu Ho oslavovat! Dobře.

*Budu Ho oslavovat! Budu Ho oslavovat!
Oslavovat Beránka zabitého za hříšníky.
Vzdejte mu slávu všichni (Jak se ti daří?) lidé,
protože Jeho krev smyla každou skvrnu.*

Daniel 5:12; Jan 3:18

241 Co řekla ta Baltazarova královna v ten večer před svým králem? „Je ve tvém království muž, který dokáže odstranit pochybnosti.“ A Duch svatý dnes večer je tím, který odstraňuje pochybnosti! Věříte tomu? Odstraňovač pochybností. No, Kristova krev snímá každou skvrnu, skvrnu pochybnosti. Na světě neexistuje větší hřích než nevíra. „Protože ten, kdo nevěří, je již odsouzen.“ Je to pravda? „Ten kdo nevěří, je odsouzen.“ Existuje pouze jeden hřích, a tím je nevíra. Kouření není hřích, nadávání není hřích, cizoložství není hřích, lež není hřích. To není hřích, to jsou jen výsledky nevíry. Nevíra — vy to děláte, protože nevěříte. Pokud věříte, tak to neděláte.

242 Ó! Ó! Nádherné! A Beránkova krev smyla každou pochybnost. Důrazně věříme Jeho Slovu. Věříme, že Slovo se stalo tělem. A věříme, že to Slovo se teď stalo tělem díky potvrzení Jeho přítomnosti, aby Jeho Slovo bylo potvrzeno. Věříte tomu? Bůh vám žehnej.

²⁴³ Doufáme, že vás tu uvidíme zítra ráno a budeme mít velký čas v Pánu. Skloňte teď své hlavy a já odevzdám službu bratru Lindsayovi.

